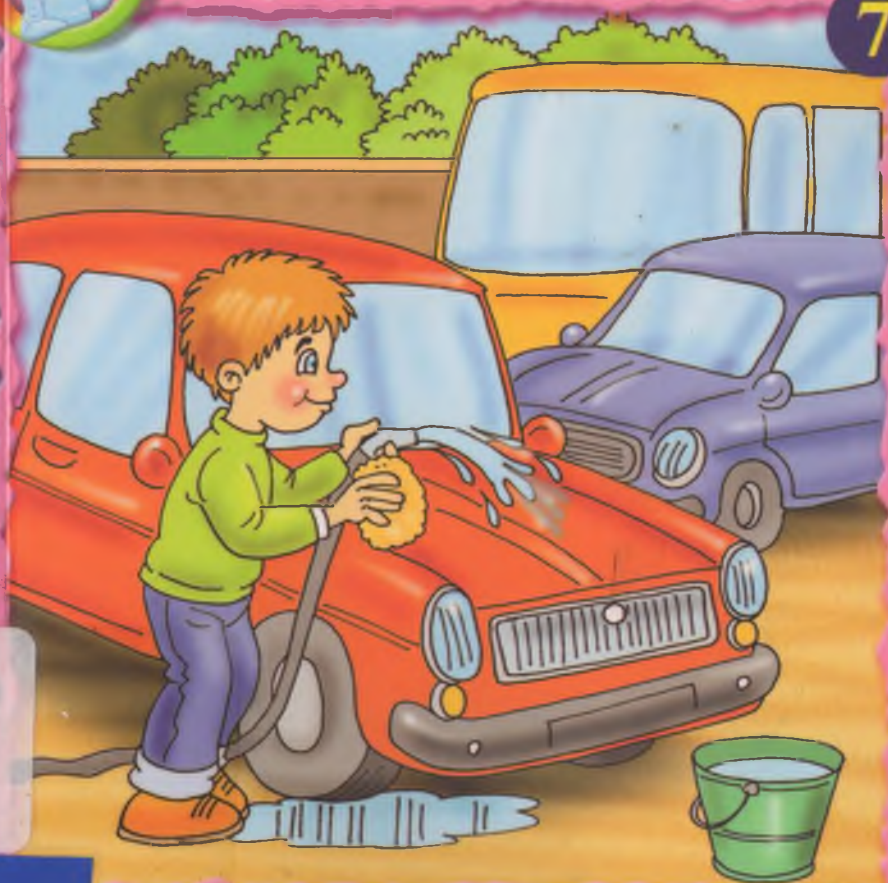

Muzaffer İzgü

ÖKKEŞ OTOPARKTA

7

ÖZYÜREK

muzaffer izgü

ÖKKEŞ OTOPARKTA

ÖKKEŞ LUNAPARKTA
ÖKKEŞ KURT AVINDA
ÖKKEŞ BALIK AVINDA
ÖKKEŞ KAPICI
ÖKKEŞ İSPORTACI
ÖKKEŞ BAHCIVAN
• ÖKKEŞ OTOPARKTA
ÖKKEŞ MAÇTA
ÖKKEŞ DOLMUŞCU
ÖKKEŞ DENİZDE

ISBN 975-476-058-6

9 789754 760583

Molla Fenari Sokak No: 20
Çağaloğlu - İstanbul
Tlf.: (212) 513 64 17 - 520 83 17
Faks: (212) 520 22 85
www.ozyurekyayinevi.com

Muzaffer İzgü
Ökkeş Otoparkta

Ökkeş Serisi: 7
ISBN: 978-975-476-058-6
Sertifika No: 12459

© Özyürek Yayıncılık Tic. Ltd. Şti.
İstanbul, Nisan 2014

Kapak: Süleyman Özkonuk
İç resimler: Bora Özen

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık Çiftelhavuzlar Yolu, Acar Sanayi Sitesi
No: 8 Topkapı/İstanbul Tlf: (212) 501 97 57
Sertifika No: 12088

Bu kitabın her türlü yayın hakları Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince
Özyürek Yayıncılık Tic. Ltd. Şti.'ye aittir.

ÖZYÜREK YAYINEVİ
Molla Fenari sokak No: 26 Çağaloğlu/İSTANBUL
Tel: (212) 513 64 17 Faks: (212) 520 22 85
www.ozyurekyayinevi.com

Muzaffer İzgü
ÖKKEŞ OTOPARKTA

ÖZYÜREK YAYINEVİ

MUZAFFER İZGÜ

Muzaffer İzgü, 29 Ekim 1933 günü Adana'da doğdu. Yoksul bir çocukluk geçirdi. Çeşitli işlerde çalışarak eğitimine devam edebildi. Yoksul çocukluk günlerini, sinemaya da uyarlanan "Zikkımın Kökü" adlı kitabında anlattı. Diyarbakır İlköğretmen Okulu'nu bitirdi ve 1979'da kendi isteğiyle emekli oluncaya kadar Türkçe öğretmenliği yaptı. Emekli olduktan sonra İzmir'e yerleşti ve yalnızca yazılarıyla ilgilendi.

İlk mizah yazıları Akbaba dergisinde yayımlandı. Özel tiyatrolarda, radyolarda yayımlanan oyunları ve skeçleriyle ün yaptı. İlk romanı, "Gecekondu" adlı eserdir. Toplumun aksayan yönlerini mizah öğelerinden de yararlanarak okurlarının ilgisine sundu. Bazı eserleri televizyona uyarlandı. Adı, İzmir'in Alsancak semtinde bir sokağa verilmiştir.

Ödülleri

- 1977 Nasrettin Hoca Gülmece Öykü Yarışması Üçüncülük Ödülü (*Hıdır Baba*)
- 1977 Akşehir Ulusal Gülmece Öyküsü Yarışması Üçüncülük Ödülü
- 1977 Milliyet Sanat Dergisi Gülmece Öykü Yarışması İkincilik Ödülü (*Anayasa, Hangi Anayasa*)
- 1978 Türk Dil Kurumu Öykü Ödülü (*Donumdaki Para*)
- 1980 Bulgaristan Altın Kirpi Ödülü (*Dayak Birincisi*)

Ökkeş'in babası Bayram, her yıl kış gelince hazırlığını yapar, kente giderdi. Bu kentte işçilik yapardı. Bazen toprağı kazardı temel için, bazen yukarı katlara tuğla çıkarırdı. Köylerinde kışın hiç iş olmazdı. Erkenden kar bastırır, ondan sonra yollar kapanır, köyün ilçeyle, ille ilişkisi kesilirdi. Zaten köyün çoğı, çalışmak için kentlere giderlerdi. Toprak verimsizdi. Evlerin yanındaki küçük bahçeler, bu bahçelerdeki sebzeler ancak kendilerine yeterdi. Dut ağaçlarından elde ettikleri pekmez olsun, reçel olsun, şerbet olsun, bununla da şeker yiyeceklerini sağarlardı. Diğer gereksinmelerini almak için para gerekiydi. Bir ev neler istemez ki, un ister, tuz ister, gaz isterdi.

Ayrıca sağlık var, hastalık var. Hasta olunca ilaç ister. Doktora gitmek için para ister... Giyecek de ayrı bir para... İşte bu yüzden köylülerin büyük bir bölümü, erkekler, kış gelmeden hazırlıklarını yapar, kentin yolunu tutarlardı. Ökkeş'in babası da, ötekiler gibi mevsim işçisiydi. Bir mevsim çalışırlar, biraz para edinirler, sonra köylerinin yolunu tutarlardı.

ÖKKEŞ OTOPARKTA

Küçük çocuklar, ilkokulu bitirdikten sonra, alışınlar diyerek babalarının yanında kente giderler, orada bazen babalarına yardım ederler, bazen evde babalarına yemek hazırlarlar, büyüdükten sonra da babaları gibi işçi olurlardı.

Her yıl açılan sınavlarda parasız yatılı okuma hakkını kazanan çocuklar, şanslı çocuklardı. Bunlar giderler, ortaokullarda okurlar, sonra kocaman adam olup bazen köylerine döner, bazen de dönmezlerdi.

İşte her yıl sonbahar gelince, köyde bir hazırlıktır başlar. Bu yıl, başka kente gitmek isteyenler bir araya gelirler, daha önce o kente gitmiş olanlarla konuşurlar, iş olanaklarını tartışırlardı. Köyün kahvesinde olsun, akşamlar toplanılan evlerde olsun hep bu konu konuşulurdu.

"Hu, sizinki nereye gidiyor?"

"Bizimki geçen yıl gittiği yere gidecek."

"Ha öyle mi, bizimki bu yıl Kadir'in gittiği yere gidecek, orada iş daha iyiymiş."

Bu konuşmalar, on on beş gün sürer; ondan sonra, köy evlerinin kapılarında gözler yaşlı, uğurlamalar başlardı:

"Güle güle git!"

"Aman dikkat et sağlığına!"

"Mektup yaz ha!"

"Para göndermeyi unutma!"

"Geç kalma, herkesle birlikte gel!"

ÖKKEŞ OTOPARKTA

Anneler, bacılar, gözleri yaşlı, elinde tahta bavulıyla giden kişinin ardından bakarlar. Giden kişi durur, ardına döner, bakar, yürür, yine durur, bakar. Sanki ayakları gitmek istemez. Ama cebini yoklar, cebinde parası bitmiştir, çalışmak gereklidir. Bunu düşündükçe bir daha ardına bakmaz ve köy alanına gelir. Köy alanında kendi gibi köylüler çoktur. Onların da ellerinde tahta bavulları vardır. Böyle günlerde Cipçi Osman, ilçeye birkaç kez gidiş dönüş yapar. Her gidişte beş altı kişi alır götürür.

Bazen uğurlayıcılar köy alanına dek gelirler. Bunların içinde en çok yaşlı babalar vardır. Bunlar, yıllarca kentlerde çalışmışlar, şimdi sıra oğullarına gelmiştir. Yaşlı adamlar bastonlarına dayanarak cipin ardından bakarlar. Bazısının birkaç damla göz yaşı, gözlerinden yuvarlanır, ak sakallarının arasındayda kaybolur. Bazen de bir çocuk, alanda uzun süre:

“Bubam bubam!” diye babasının ardından ağlar.

Çocuğu avutmaya çalışırlar. Kahveci bir kesme şeker verir, yaşlı adamlar kaval yaparlar. Çocuk şekerini yer, kavalı öttürür, ama ara sıra içini çeker, çünkü akli hâlâ az önce ciple gitmiş olan babasıdadır. Gerçi babası ona ne sözler vermiştir, neler demiştir, neler getirecektir...

“Leblebili şeker, sonra oyuncak cip, bir dizi çörek, ballı ballı meyveler, akide şekerini, istemediği kadar çerez...”

“Ben ne yapıyım, ne yapıyım?”

ÖKKEŞ OTOPARKTA

"Sonra oğluma bir güzel işlik."

"Ben ne yapıyım, ne yapıyım?"

"Oyuncak saat."

"Ben ne yapıyım, ne yapıyım?"

"Çatal lastik."

"Ben ne yapıyım, ne yapıyım?"

Çocuğu aldatmak güç olur. Çocuk teyzesine dayısına yollanır. Bir eve gelir ki babası uçmuş gitmiş. Çocuk koşa koşa köy alanına yetişir. Babası gitmemişse, köy yoluna gözünü diker, için için ağlar, iç çeker. Yanına yaklaşanları, kendisiyle konuşanları görmez ve duymaz.

Ökkeş de çok bakmıştır bu yola... Evde yalnız ninesiyle babası olduğu, annesi olmadığı için, babasının gurbete çıkışı Ökkeş'e her çocuktan daha zor gelmiştir. Bir keresinde babasının gideceğini anladığında evden hiç çıkmamış:

"Bubam, bubam, gitme bubam!" diye yalvarmıştı.

Babası da ona:

"A oğlum, a Ökkeşim, ben gitmezsem, nereden un alırız, nereden tuz alırız, gaz alırız?" demişti.

Ökkeş ağlayarak:

"Gaz da tuz da istemem buba," demişti.

"Hiç olur mu oğlum?"

"Olur buba. Gaz yerine çıra yakarız, tuz yerine tuzsuz yeriz."

"Peki oğlum ya un?"

ÖKKEŞ OTOPARKTA

Ökkeş o zaman ağzını açamamış, ama yine de: "Gitme, bubamsın!" demişti.

Bir yandan Bayram'ın tahta bavulunu nine hazırlarken, Ökkeş bir köşeye çekilmiş, için için ağlamıştı.

"Anam da yok ki," demişti.

O zaman babası Ökkeş'in yanına gelmiş, onun başını okşamış:

"Ninen var Ökkeş," demişti. "Ya nine de olmasaydı, o zaman ne yapardın?"

"Heç, o zaman koyun keçilerle otururdum."

"Bak ben sana çalışıp gelirken neler getireceğim."

"Ben bir şey istemiyorum ki, seni istiyorum. Tandırın içine girince ben kiminle konuşacağım?"

"Ninenle."

"Nenem hemen uyuyor ki. Anam olsaydı, beni severdi, yıkardı, bana masallar anlatırdı."

O zaman Ökkeş'in ninesi yanına gelmişti:

"Ben anlatıyorum ya sana Ökkeş," demişti.

"Anlatıyorsun ama her masalı belki otuz kez dinledim."

"E başkasını bilmiyorum ki yavrum."

Bu kez babası söze karıştı:

"Söz, gelince sana en yeni masalları anlatacağım Ökkeş."

Bavul hazırlığı tamamlandıça, Ökkeş'in içine kor gibi bir ateş düşmüştü. Az sonra babası, köyün

ÖKKEŞ OTOPARKTA

cipine binip gidecekti. Kim bilir belki de altı ay, belki de yedi ay sonra gelecekti. Mektuplar salacaktı. Bu mektupları Ökkeş okuyacaktı, komşulara okutacaklardı. Babası mektuplarında:

“Benim kara gözlü Ökkeşimin kara gözlerinden öperim,” diye yazacaktı. Zaten mektubun başından sonuna kadar, hep Ökkeş yazılı olacaktı. Çünkü babası da Ökkeş’i çok severdi.

“Oğlum yavrum Ökkeşim, nineni hiç üzme! Benim gelmeme şurada üç ay kaldı. Üç ay sonra oradayım, gör bak sana neler getireceğim?”

İyi ama hiç o üç ay kolay kolay geçer miydi? Ökkeş üç ayda ne kadar gün varsa, o kadar taşı bir yana yığar, sonra o taştan her gün bir tane alır, başka tarafa koyar, geriye kalan taşları sayar, sonra da bağırırdı:

“Nenee bubamın gelmesine atmış iki gün kaldı.”

“Nenee bubamın gelmesine kırk iki gün kaldı.”

Günler yaklaştıkça, Ökkeş’in gözüne uyku girmezdi. Hem babasına kavuşacağı için sevinir, hem de babasının kendisine neler getireceğini merak ederdi. Hele babasının son mektubunu almışlar, babası da:

“Canım Ökkeşim, birkaç güne dek hareket ediyorum,” diye yazmışsa artık o zaman Ökkeş, sabahın alacasından, akşamın karacasına dek gider, yol kıyısındaki tepeliğin üzerinde oturur, uzaklara, yolun kıvrım yerine bakardı. Oradan Cıpcı Osman’ın

ÖKKEŞ OTOPARKTA

cipinin çıktığını görünce, deli gibi tepeden aşağıya iner, bazen inerken de birkaç tombalak atar, yol boyunca koşardı. Sanki cip köye gelmiyormuş, az sonra köyde olmayacakmış gibi, koşardı. Nefes nefese cipin yanına varır, Cipçi Osman eliyle “yok” işareti yaparsa, Ökkeş oracığa oturur, kalkamazdı. Cipin ardı sıra bakar içindekileri tanır,

“Şimdi Ömer sevinecek, çünkü babası içinde.”

“Şimdi Cebbar sevinecek, çünkü babası içinde,” derdi.

Ondan sonra köye geri dönmek çok zor gelirdi. Sanki yol uzar da uzar, hiç bitmezdi. Ayakları kurşun olur, kolları kütük, kolu kanadı kırık, eve varır, ninesine:

“Gelmedi,” derdi.

O gece hiç uyumaz, ertesi gün yine sabahtan tepeciğe çıkıp beklerdi. Çünkü Cipçi Osman’ın ne zaman geleceği hiç belli olmazdı. Belki öğlen saatinde gelirdi, belki kuşluk zamanı gelirdi, belki de güneş battıktan sonra. Ökkeş, güneş battıktan sonra bile beklerdi. Yolda, cipin ışıklarını görünce yine aynı şekilde koşardı. O zaman Cipçi Osman cipi durdurur, Ökkeş’i içine alır:

“Yok Ökkeş,” derdi.

“İlçede de mi yok bubam?”

“Olsa getirmez miyim Ökkeş?”

“Ya getirirdin ya!”

ÖKKEŞ OTOPARKTA

“Ama birini gördüm, baban yarın ya da öbür gün gelecekmiş...”

Ökkeş sevinirdi, ama bir iki gün daha beklemek ona zor gelirdi. Ökkeş gecikince ninesi bilirdi. Zaten bir babası gelse, daha Ökkeş’in sesini sokaktan duyardı. Çünkü Ökkeş:

“Geldi nene! Geldi nene!” diye bağırdı.

Babasının geldiğini Ökkeş cipin yavaşlamasından anlardı. Şayet babası cipin içindeyse, cip yavaşlardı. Ökkeş, o zaman hemen cipin ardından içine atlar, babasının boynuna sarılırdı. Babası onu öper, koklar, göğsüne bastırır:

“Yavrum, biricik oğlum...” derdi.

Ondan sonra Ökkeş sevinçten havalara uçar, ufacık bedeniyle, kocaman tahta bavulu yüklenmeye kalkar, güle oynaya gelene geçene:

“Bubam geldi, bubam geldi!” diyerekten evin yolunu tutardı.

O gece geç uyur, babasıyla konuşurdu.

“E buba, neler yaptın?”

“Toprak kazdık, çimento çektik.”

“Kaç ev yaptınız?”

“Bilmem ki, beş altı apartman diktik.”

“Üşüdün mü buba?”

“Yo, insan çalışınca üşümez Ökkeş.”

“Hiç yemekçi dükkânına gittin mi buba?”

“Gittim, ama birkaç kez. Çünkü lokantalar pahalı. Evde yaptım.”

ÖKKEŞ OTOPARKTA

"Neler pişirdin buba?"

"Kuru fasulye, patates..."

"İçine et de koydun mu buba?"

"Eh bazen..."

Ökkeş susunca babası sorardı:

"Beğendin mi Ökkeş kırmızı kamyonu?"

"Çok beğendim buba, düt gibi, üstü kesik otobos gibi..."

"Ya şekerler?"

"Ühüüü bi yığın yidim."

"Kunduran nasıl?"

"Tokmak gibi."

"Ya çorabın?"

"Ateş gibi."

"Saat kaç Ökkeş?"

Ökkeş kolundaki yalancı saatin kıvrıgeciyle oynar:

"Otuzu beş geçiyor buba," derdi.

Babası yol yorgunu olur, ama Ökkeş'in elinden kurtuluş mu var, sorar da sorardı. Babası da Ökkeş'i çok özlediği için onun sorularına seve seve cevap verirdi.

"Hiç bisiklete bindin mi buba?"

"Bi kez, ustanın bisikleti vardı, ona bindim."

"Buba, ben de biner miyim?"

"Bir gün kentte benimle binersin, tabii büyüyünce."

"Düşersen kafamın bekmezi akar mı buba?"

ÖKKEŞ OTOPARKTA

"Akar ya..."

"Çok hızlı gidiyor mu buba?"

"Yel gibi..."

"Dandini de var mı buba?"

"Vat vatı bile var."

"Amanin abooov..."

Konuşmalar ne biterdi, ne de sonu gelirdi. Ancak nine:

"Hadi Ökkeş, baban yorgun, azıcık da yarın konuşun," dedikten sonra Ökkeş yatağına girer uyurdu.

Ama sabahleyin erken kalkar, babasının baş ucuna oturur, onun yüzünü izlerdi. Babasının yüzü çok kırışıktı. Hele alnında derin derin izler vardı. Bazen bu izlere bir sinek konunca:

"Kışt!" diye eliyle kovalar, mahsus sesli bağırır, babasını uyandırır. Babası ona gülümser, oğlunu boynundan yakalar, öperdi.

"Benim aslan oğlum, maşallah kocaman olmuşsun."

"Buba, ben aslan mıyım?"

"Aslansın ya."

"Aslan parçalarımı ya buba?"

"Parçalar."

"Aslan bi işe yaramaz öyleyse. Ben neyim biliyor musun buba?"

"Nesin?"

"Eşek..."

"Eşek mi?"

ÖKKEŞ OTOPARKTA

“Eşek ya buba. Eşek işe yarıyor, yük taşıyor. Ben aslan değil eşek olacağım, insanlara yararlı olacağım.”

Babası güler, Ökkeş’in yanağına bir öpücük kondururdu. Bu sırada, Bayram’ın ilçeden getirdiği etin kokusu ocaktan yayılır, odanın içini haşlanmış et kokusu kaplardı. Nine, eti suyuyla birlikte bir sahanın içine boşaltır, torununun ve oğlunun önüne koyardı. Ökkeş, hemen koşar, biber dibegini alır gelir-di. Ökkeşler su kabağının tepesini oyar, içine biber, tuz koyarlar, buna dibek derlerdi. Bir avuç biberi haşlanmış etli suya atardı. Ondan sonra kaşığı eline alır:

“Amanin misler gibi olmuş,” diyerek bir yandan etin suyunu içer, bir yandan etleri yer, kemikleri sıyırırdı.

Bazen de, bu suyun içine ekmek doğrar yerlerdi. Gerçi Ökkeş’in babasının getirdiği et iki günde tükenirdi, ama Ökkeş bu iki gün içinde çoktandır özlemine çektiği et ihtiyacını giderirdi. Kemiklerini de Karabaş’ına verirdi. Sonra, babasının getirdiği kamyonuyla avludan dışarı çıkmaz, orada kamyonlar gibi inler, kamyonlar gibi korna sesleri çıkarırdı. Oynaya oynaya beli ağrıdığı zaman odaya koşar, babasının getirdiği çerezlerden bir avuç cebine doldurur, sokağa çıkardı. O sırada, babası gelmiş çocuklar da oyuncaklarını sokağa çıkardıkları için aralarında bir yarıştı başlardı:

ÖKKEŞ OTOPARKTA

"Benimki daha güzel."

"Yoo, benimki daha güzel."

"Asıl benimki güzel. Bak kapısı bile var."

"Penceresi yok ki, benimkinin penceresi var."

"Seninki ufacık ki, benimki daha büyük."

"Ama seninki kaktırınca gitmiyor ki..."

"Seninki mavi, benimki kırmızı."

Ökkeş, böyle zamanlarda babasının getirdiği yeni ayakkabısını da giyer, sokakta, tak tak, dimdik yürürdü. Sonra, çocuklara gömleğini gösterir:

"En güzeli benimki," derdi.

Çocuklar bazen gülerlerdi. Gerçekten Ökkeş'in babasının aldığı gömleğin yakası çok büyük olur, Ökkeş'in boynunun yanına bir boyun daha sığardı. Ökkeş'i kızdırırlar:

"O babanın mı, senin mi?" derlerdi.

"Benimki..."

"Sen çifte kafa mısın?"

"Niye?"

"Onun boynundan çift kafa geçer de..."

Ökkeş kızardı ama o da onları kızdırırdı. Kiminin ayakkabısına, kiminin çorabına kusur bulurdu. Fakat sonunda çocuklar yine birbirlerinden tatlılıkla ayrılırlar, hiç kavga etmezlerdi.

Bazen babalar, boyalı kalem, dolmakalem de getirirlerdi. O zaman çocukların tümünün elinde boyalı kalemler olur, kâğıtlara çeşitli şekiller çizerlerdi. Hele kalemlerin içinde beyaz renkte bir kalem

ÖKKEŞ OTOPARKTA

varsa, herkes bu kalemi görmek, bununla çizgi çizmek için can atardı. Birkaç gün sokaklarda çörekler yenir, şekerler emilir, sakızlar çiğnenir, leblebiler habur habur yutulurdu. Çocuklar yaşamlarından memnun, oyunları okullarıyla günlerini geçirirlerdi. Ne zaman ki babalar yine yola koyulacaklar, gurbe-te çıkacaklar, işte o zaman çocukların içine bir sıkıntıdır düşerdi. En çok da Ökkeş'in düşerdi. Çünkü Ökkeş'in anası yoktu. Öteki çocuklar analarının yanında daha mutluydular.

İşte Ökkeş, o gün bunun için çok ağlamıştı. Babasının gideceğine yakın, onu bir şey almak bahanesiyle Mustafa Emmilere yollamışlardı. Ökkeş Mustafa Emmilerden gelip de, babasını görmeyince, dosdoğru köy alanına koşmuştu. Ama babasına yetişememişti. Daha cipin kaldırdığı tozlar yere dökülmemişti, ama cip kıvrımı dönmüş gitmişti. Ökkeş koşmuş, koşmuş, her zaman babasını beklediği yol kıyısındaki tepeciğe dek koşmuştu. Nefes nefese tepeciğin üstüne çıktığında, cipin çok uzaklarda olduğunu görmüştü. Gözleri dolmuş, ağlamış babasının çok uzaklarda, sanki bir tarla faresi gibi ilerlemekte olan karaltının içinde olduğunu düşündükçe, içinden kuş olmayı, uçmayı, cipin önüne geçmeyi, sonra ciple birlikte uçmayı, babasına el sallamayı istemişti. Yel, kulaklarını, yüzünü yaladıkça, gözyaşları yüzüne, burnuna bulaşmış, sonra oradan bulduğu bir taşı hınçla çok uzaklara atmıştı.

ÖKKEŞ OTOPARKTA

Az sonra yanında Bekir'i görmüştü. Bekir'in babası da aynı cipin içinde gurbete gitmişti. O da, cipin gittiği yöne bakıyordu. Bir zaman hiç konuşmadan cipin ardından baktılar. Sonra Bekir:

"Bana gelirken bubam kitaplar getirecek," dedi. "Öykü kitapları, masal kitapları..."

Ökkeş:

"Bana da," dedi.

"Elbise de alacak, kahverengi."

"Bana şapka alacak."

Az sonra bir çekirge gördüler, ikisi birden çekirgenin ardına düştüler. Çekirgeyi Bekir yakaladı. Sonra bıraktı.

Koşa koşa aşağı indiler. İkisinin de içinde sıkıntı vardı. Bir şeyler yapmak istiyorlardı, ama ne yapacaklarını bilemiyorlardı.

Kavaklılara gittiler. Orada Bekirlerin bir ayva ağacı vardı. Onun üzerine çıktılar, ayva topladılar. Suda yıkayıp yediler. Ökkeş de, Bekir de durup durup içlerini çekiyorlardı. Suyun önünü kestiler, bent yaptılar. Bendin içinde çöpten kayıklar yüzdürdüler. Ayaklarını suyun içine soktular. Hava soğuktu, ama yıkanmak istediler. Soyundular, suya girdiler. Az sonra dudakları titreyerek evlerinin yolunu tuttular. Ninesi Ökkeş'e hiç kızmamıştı. Çünkü, onun babası gittiği için böyle yaptığını biliyordu. Çamaşırlarını değiştirdi. Ökkeş'e bulgur çorbası kaynattı. Ama Ökkeş yemedi. Nine çok yalvardı.

ÖKKEŞ OTOPARKTA

"Ye oğlum Ökkeşim!"

"Nene, bubam şimdi şehere vardı mı?"

"Bilmem ki oğul..."

"Şimdi biliyon mu nene, insan kuş olacak, bi uçacak, babasının ne yaptığını görecek."

"Baban sana neler neler getirecek."

"Ne yapıyım ki ben, bubamı istiyorum."

"Ee bir şey kalmadı ki, altı yedi ay sonra burada."

"Yedi ay kaç gün eder nene?"

"Bilmem ki oğul."

Ökkeş, dışarı çıktı. Henüz güneş batmamıştı. Bir yığın küçük taşla odaya döndü. Taşları saymaya başladı. Otuz otuz ayırdı, yedi tane otuz kümeyi birbirine karıştırdı.

"Ahacık, bu taşlar bittiğinde bubam gelecek," dedi.

Taşları, ocağın üzerindeki boş bir dibegin içine koydu. Her gün buradan bir taş alıp atacaktı.

Nine, babasının gittiği gün Ökkeş'in uyumayacağına bildiğinden, onu aldı, Bekirlere gittiler. Bekir'in de ninesi vardı. İki yaşlı kadın oturup şundan bundan konuşurlarken Ökkeş'le Bekir de bir köşede babalarını konuştular. Sonra söz döndü dolaştı, bisiklete geldi.

Ökkeş:

"Bubam binmiş bi keresinde," dedi. "Uçmuş."

Bekir:

ÖKKEŞ OTOPARKTA

"Freni de varmış," dedi. "Çekince duruyormuş."

Ökkeş:

"Gece giderse, önünde lambası da varmış, pilli gibi."

Bekir:

"Şimdi bizim olacak bir tane. Bineceğiz ikimiz, ohoo dosdoğru kavaklığa."

Ökkeş:

"Çıkaracağız o tepeye, bineceğiz ikimiz üstüne, çuuu aşığıya."

Bekir güldü:

"Öyleyse ne yapalım?"

"Tepeye çıkaracağımıza yola koyalım az sen sür az ben, sonra babalarımıza varalım."

"Heye hee! Yanımıza biraz da kaynamış yımirtaynan ekmek aldık mı?"

Durdu, düşündüler.

Ökkeş:

"Olmaz, biz çocuğuz ki," dedi. "Gidemeyiz."

Geç zamana dek oturdular. Bekir'in annesi çay yaptı, çaylarını içtiler, az daha konuştular ve eve geldiler. Ökkeş babasının yattığı yere bakıyordu. Dün akşam babası şuracıkta ocağın yanındaki yataкта yatıyordu. Ama şimdi babasının yatağı yüklükteydi. Ve yeri boştu. Ökkeş titredi:

"Üşüyorum nene," dedi.

"Haydi yavrum yat," diyen ninesi Ökkeş'in yatağını yaptı.

ÖKKEŞ OTOPARKTA

Ökkeş, şimdi bu günleri anımsıyordu. İçin için de gülüyordu. Çünkü babası onu da kente götürüyordu. Babası orada işçilerin kaldığı kocaman avlunun bir odacığında kalacaktı. Ökkeş de kendisiyle gelirse, hem bir yandan alıacaktı, ayrıca babasına yemek yapacaktı. Belki de inşaatlarda Ökkeş'e göre de iş bulunurdu. Babası bu müjdeyi verince Ökkeş çok sevinmiş, ama hemen ardından ağlamıştı.

"İyi ya buba, nenem yalnız kalacak."

Nine:

"Olsun yavrum," dedi. "Ben alışkınım."

"Ya ben seni özlersem nene?"

"Ne ki oğlum, altı yedi ay gelip geçer."

Ökkeş çok seviniyordu. Babasının tahta bavulu hazırlanırken, o da çamaşırlarını getiriyordu:

"Nene, şu işliğini de koy hele," diyordu.

Babası soruyordu:

"Bana neler pişireceksin bakalım Ökkeş?"

"Ne istersen buba, Patates haşlarım. Akşam sen gelince yiriz. Hele bir de ben iş buldum mu, ikimiz para kazandık mı?"

Gerçekten ninenin, yalnız kalacağı için canı sıkılıyordu, ama ne yapsın, Ökkeş'in daha çok canı sıkılıyordu. Çocuk hiç olmazsa gider, oralara alışır belki de para kazanır diye düşünerek avunuyordu.

Ninesi sordu:

"Bana gelirken ne getireceksin Ökkeş?"

"Ben neneme sakız getireceğim."

Ninesi güldü:

"A oğul, bende diş mi var?" dedi.

"Sana öyleyse yazma getiririm nene."

Ninesi Ökkeş'in başını okşadı:

"Sen gel yavrum, başka bir şey istemem," dedi.

Ökkeş az sonra giderken, o tepenin yanından geçerken hep eski günleri, bu tepenin üzerinde babasından ayrıldığı günleri hatırlayacaktı. Ama şimdi artık kendi de gidiyordu. Başına kocaman şapkasını geçirmiş, ayağına yün çoraplarını giymişti.

Babasının her zaman anlattığı o avluyu düşünüyordu. Babası orada, o avludaki odalarında bir yatak bırakmıştı. Bu odalar için çok az bir kira ödeniyordu. Babası, başka zaman bulamam diye, oraya bir arkadaşını koymuştu. Böylece kirayı o arkadaş ödüyordu. Kendi gittiğinde, o köyüne gidecekti. Böylece, odayı hiç boşaltmadan iki arkadaş kullanıyordu.

"Buba, avlu çok büyük mü?"

"Gidince görürsün."

"Benim gibi çocuklar var mı?"

"Olmaz olur mu, dolu."

Tahta bavul hazırlanmıştı. Şimdi de babası yün çoraplarını giyiyordu. Yün çoraplarını giydikten sonra, şapkasını başına geçirdi.

Ökkeş:

"Peki ben orada neyin üstünde yatacağım buba?" diye sordu.

ÖKKEŞ OTOPARKTA

"Arkadaşım yatağını götürmez, onun üzerinde yatarsın."

"Buba penceremiz de var mı?"

"Var elbette."

"Buba, tenceremiz de var mı?"

"Hiç olmaz olur mu Ökkeş?"

Hazırlandılar. Zaten Cipçi Osman'ın cipinin kor-na sesi duyuluyordu. Osman'a tembih edilmişti, müşterilerini beklerken böyle düdüğünü art arda üç kez öttürürdü. Ökkeş:

"Buba hadi," dedi.

"Tamam tamam."

Bayram, anasının boynuna sarıldı. Yaşlı kadın ağlıyordu. Oğlunu öptü, kokladı. Ökkeş'e sarıldı. Ökkeş'i daha çok sıktı, daha çok öptü. Ökkeş de ninesinin ellerini öptü.

"Allahısmarladık nene..."

"Yolunuz açık olsun yavrularım! Ah, ah ben şimdi sizden gelen mektupları kime okutacağım?"

Ökkeş:

"Sen biriktir nene, ben gelince okurum," dedi.

"Ökkeş mektup yaz ha..."

"Yazarım nene."

Bavul ağır olduğu için Ökkeş'in babasının elindeydi. Bavulun sapından sıkıca yakalamıştı. Ökkeş, dönüp dönüp ardına, ninesine bakıyordu. Ninesi, uğur getirsin diye elindeki bir testi suyu arkalarından yola boşaltıyordu.

ÖKKEŞ OTOPARKTA

Köy alanına geldiklerinde cip hazırды. Bayram orada da yaşlılardan birkaçının elini öptü. Yaşlılar Ökkeş'e:

"Demek sen de babana yardıma gidiyorsun ha Ökkeş?" dediler.

Ökkeş başını salladı.

"Peki kaç lira kazanacaksın Ökkeş?"

"Bilmem ki. Kazanırım belki..."

Cipçi Osman:

"Haydin yolcular, haydin binin!" diye bağıyordu.

Ökkeş'le babası, cipin arkasına geçtiler. Bavullarını da yanlarına aldılar. Cip tam hareket edeceği zaman, bir yolcu daha koşarak geldi. Gerçi bu son gelen yolcuya yer yoktu, ama Ökkeş'in babası, onun bavulunun üzerine oturmasına izin verdi.

Cip hareket etti. Bayram'la birlikte çalışmaya giden İlyas ve Halil de vardı, ama bunlar başka bir ile gideceklerdi. Onların yolu Ökkeşlerin yolundan uzaktı. Hepsi de ayaklarına yün çoraplarını geçirmişlerdi.

Ökkeş, cip tam tepenin yanından geçerken, bu tepenin üzerinden babasının binip gittiği bu cipe baktığını hatırladı. Yine çok günler, bu tepenin üzerinden babasını götüren bu cipin geri dönüşünü gözlemişti. Ama şimdi, kendisi de gidiyordu. İçinden:

ÖKKEŞ OTOPARKTA

ÖKKEŞ OTOPARKTA

“Benden küçük bir kardeşim olsaydı, şimdi o bu tepenin üzerine çıkardı,” diye düşündü.

Döndü, cipin ardından tepeye bakmak istedi, ama cipin arka tentesi kapanmıştı. Şimdi, motorun gürültüsünden başka bir şey duyulmuyordu. Cipçi Osman, cipin radyosunu açmıştı. Radyodan yanık sesli bir türkü işitiliyordu. İlyas ve Halil geride bıraktıkları çocuklarını, karılarını düşünüyorlardı. Kim bilir belki altı ay, belki de sekiz ay sonra bu yollardan geri döneceklerdi.

Ökkeş seviniyordu. Az sonra kasabaya varacaklardı. Sonra minibüs yolculuğu, daha uzun bir otobüs yolculuğu başlayacaktı. Kim bilir nereleri görececek, ne insanlar tanıyacaktı.

Sonbaharda tarlaların, bahçelerin görünümü çok güzeldi. Ekinler biçilmiş, kara topraklar üzerinde boz rengin en güzeli uzanıyordu. Bahçelerdeki ağaçlar yapraklarını dökmeye başlamış, üzerlerindeki yapraklarsa sararmışlardı.

Ökkeş bir ara ninesini düşündü. Şimdi kim bilir ninesi ne yapıyordu? Biliyordu ne yaptığını. Ökkeş ve babasının oturdukları, yattıkları yerlere bakıyor, ağlıyordu. Ninesi zaten çok az verdi. Kim bilir bundan böyle, belki de üç günde bir çorba yapar, o çorbayı üç gün idare ederdi. Sıkılınca komşulara gider, onlarla dertleşirdi. İlyas:

“Ee Ökkeş, demek babanla çalışmaya gidiyorsun ha?” diye sordu.

ÖKKEŞ OTOPARKTA

"Gidiyorum İlyas Emmi."

"Çalışmak, İstanbul'u gezmeye benzemez Ökkeş, biraz zordur."

Ökkeş cevap verdi:

"Ben çalışmayı çok severim."

"O zaman para da kazanırsın."

Cipçi Osman'la yanındaki Bakkal Hüseyin konuşuyorlardı. Bakkal Hüseyin alacaklarını anlatıyor, cipin ardında boş yer bırakması için Osman'a tembih ediyordu. Osman da:

"Sen hiç merak etme. Senin eşyalarını nerede olsa götürürüz," diyordu.

Ökkeş, kasaba yolunu iyice öğrenmişti. Cipin az sonra hangi köprüden geçeceğini, hangi viraja gireceğini, hangi tepeyi tırmanacağını biliyordu. Bazen cipin önüne inekler, koyunlar çıkıyor. O zaman Cipçi Osman frene basıyor, cipi yavaşlatıyordu.

Ökkeş'e mi öyle geldi, yoksa gerçekten Cipçi Osman mı cipi hızlı sürdürdü, hemen kasabaya vardılar. Cipçi Osman, orada Ökkeş'in başını okşadı:

"Haydi güle güle! Yolunuz açık olsun Ökkeş," dedi.

Ökkeş tahta bavulunu eline aldı, ama götüremedi. Babası onun elinden aldı. Çünkü bavulun bir yanı tepeleme bulgur doluydu. Ökkeş'in elindeki sepette de tarhana, pekmez, dövme vardı. Sepeti koluna geçirmiş, tıslaya tıslaya babasının ardından yürüyordu. Ninesi sepetin en üstüne bir çıkın içine beş

ÖKKEŞ OTOPARKTA

tane bazlama ekmek koymuştu. Bazlama ekmeklerin yanında da haşlanmış yumurta vardı. Bu Ökkeşlerin yol azığıydı. Ama babası Ökkeş'e söz vermişti, yolda bir kez lokantaya gireceklerdi. Ökkeş, şimdiden bunun düşünü kuruyor, lokantada yiyeceği köfteyi düşünüyordu. Çünkü Ökkeş en çok köfteyi seviyordu.

Babası, minibüs biletini aldı. Çok beklemediler, hemen on dakika sonra şehir yolunda ilerlemeye başladılar. Ökkeş'in önündeki sırada fötr şapkalı bir adam oturuyordu. Adamın kocaman kafası vardı. Başını sağa sola döndüğünde, Ökkeş'e sanki önünde bir fıçı varmış da, fıçı sağa sola dönüyormuş gibi geliyordu. Aksilik bu ya, adamın ensesine bir sinek kondu. Ökkeş, sineği gördü. Hiç sevmezdi sineği. Nereye bir sinek konsa, hemen onu kovalardı. Çok geceler alnına konan sineği öldürmek için çat diye şaplağı alnına indirir, ninesi bu şapırtıdan havaya sıçrardı. Ökkeş'in alnı kıpkırmızı olurdu.

Sinek, adamın ensesinde dolaşıyor, adam kovmuyordu. Ökkeş dayanamadı, adamın ensesine üflledi. Sinek uçtu, ama adam geriye döndü. Ökkeş, adam kızar diye başka yöne baktı. Adam başını çevirdi.

Ökkeş'in babası başını minibüsün camına dayamış, uyuyordu. Ah o yaramaz sinek, nasıl binmişti bu minibüsün içine? Yoksa canı gezmek mi istemişti? Ama ne vardı tutup da tam Ökkeş'in önündeki

ÖKKEŞ OTOPARKTA

adamın ensesine konacak? Ökkeş böyle bir şeye asla dayanamazdı. Sinek döndü dolaştı, geldi yine bu fötrlü adamın ensesine kondu. Ökkeş bir bekledi, iki bekledi, adamın katmer katmer olmuş ensesine şimdi bir tokat indirse, adam havaya zıplar, sonra da döner Ökkeş'i döverdi. Ne yapsındı Ökkeş, elini öteki eliyle tutuyordu. Sonra dayanamadı, elini adamın ensesinin yanında oynattı, sinek uçtu. Ökkeş'in içi rahatladı. Ne olur bir daha gelmeseydi. Sinek gelmedi, gitti minibüsün ön camına kondu. Ökkeş:

"Oh aman!" dedi.

Ökkeş, kente giden yolu da biliyordu. Az sonra kocaman bir benzin istasyonunu geçeceklerdi. Babası orada uyanırsa belki aşağı iner, bir şeyler alırlardı. Ama minibüs bu benzin istasyonunda durmayıp yanından hızla geçti, yokuşu tırmanmaya başladı.

Yokuşun tepesine çıkınca Ökkeş, aşağıdaki benzin istasyonuna baktı. Şimdi orası küçücük gözüküyordu. Kocaman kocaman gözüken otobüsler de, uzaktan sanki birer kibrit kutusu kadardı. Minibüs inliyor, motorundan homurtular çıkarıyor, yavaş yavaş yokuşu tırmanıyordu. Yokuş bitince minibüs hızını artırdı. Artık buradan şehire kadar yol düzdü. Babasına baktı, babası hâlâ uyuyordu. Dürttü.

"Buba!"

Babası gözlerini ovuşturarak açtı:

"Ne var oğlum?"

ÖKKEŞ OTOPARKTA

“Şehre geliyoruz buba...”

“Ha öyle mi?”

Şapkasını geriye doğru attı. Ökkeş de şapkasını geriye doğru attı. Çok eskimişti şapkası. Babası ona para kazanır kazanmaz yeni bir şapka olacaktı, hem de en kalınından. Önündeki koruyucusu da büyük olacaktı.

Şehre vardılar. Dosdoğru büyük garaja gittiler. Babası biletlerini alırken, Ökkeş tahta bavulun üzerine oturdu, onu bekledi. Karnı acıkmıştı. Babası biletini alıp gelince, bekleme salonuna geçtiler. Burada bir yığın insan vardı. Yan tarafı boydan boya oturacak yerler kaplamıştı. Önlerinde de upuzun alçak masalar vardı. Babası, çıkını bu masanın üzerine koyarak açtı. Bazlama ekmekleri, yumurtaları çıkarıldı. Ninesi bir kâğıdın içine de tuz koymuştu. Ökkeş o kadar acıkmıştı ki, üç yumurta, kocaman bir bazlama yedi. Babası, oraları süpürmekte olan çöpçüye çeşmenin olduğu yeri sordu. Çöpçü, çeşmeyi tarif etti. Önden babası gitti, içti geldi, sonra da Ökkeş gitti içti.

“Buba, hemen gidiyor muyuz?”

“Az sonra Ökkeş. Otobüsümüz şuraya yanaşacakmış.”

“Buba biliyon mu bu otoboslar kaymak oluyor.”

Babası anlamamıştı:

“Nasıl?” diye sordu.

“Yani buba kaymak gibi kayıyor. Ben dayımla

binmiştim.”

O sırada, naylon torbanın içinde mandalina satan bir adam yanlarına yaklaştı. Babası, bir torba mandalina aldı. Ökkeş mandalinayı çok severdi. Bıraksalar o bir torba mandalinayı da yerdi, ama otobüste yemenin daha güzel olduğunu düşünerek artan mandalinayı sepetin üzerine koydu.

Otobüsleri, hareket edeceği yere yanaşmıştı. Babası, bavulla sepeti şoför yardımcısına verirken, sepetin üzerinden bazlama çıkınıyla, mandalina torbasını aldı. Yerlerine oturdular. Yerleri tam otobüsün ortasıydı. Saati gelince otobüs hareket etti. Şehir yollarını hızla döndü ve anayola çıktı.

“Buba, ne zaman varacağız?”

“Gece yarısı oradayız Ökkeş.”

“Gece yarısı mı? Nereye gideceğiz gece yarısı?”

“Odamıza.”

Babası çıkardı, anahtarı gösterdi.

“Anahtar iki tane,” dedi. “Biri bende var, biri de arkadaşımda.”

Otobüsün içi sıcak olduğu için, babası ceketini çıkarmıştı. Ökkeş de çıkardı. Şapka ve ceketini, başlarının üstündeki fileye koydular. Babasının başı yavaş yavaş Ökkeş’ten yana kaydı ve uyumaya başladı. Çok geçmedi Ökkeş’in de başı babasından yana kaydı.

Otobüs önündeki ışıkla karanlıkları yara yara ilerliyordu. Gecenin geç saatlerinde yollar ıssızdı.

ÖKKEŞ OTOPARKTA

Ama karşıdan bir araç gelince, otobüs ışıklarını önüne vurdurtuyordu. Karşıdan gelen şoför de buna uyuyordu.

Ne kadar yol aldılar, ne kadar gittiler, Ökkeş ve babası bilmiyordu. Şoför yardımcısının sesiyle uyandılar.

“Sayın yolcularımız, yarım saat dinlenme,” diyordu.

Otobüs bir benzinlikte, kocaman bir lokantanın önünde durmuştu. Yanında başka otobüsler de vardı.

Ökkeş:

“Buba,” dedi. “Çıkınımızı açalım mı?”

Babası:

“Yo,” dedi. “Hani sana söz vermiştim ya, haydi inelim, lokantada yiyeelim.”

“Amanın yemekçi dükkânı, haydi buba inelim!”

İnmeye hazırlandılar. Otobüsten inince dışarının soğuk olduğunu anladılar. Ökkeş otobüse geri bindi, babasıyla kendinin ceketlerini aldı. Lokantaya girdiler. Her yanı masalarla doluydu. Masaların üzerinde beyaz örtüler vardı. Tuzla, biberlik yan yana konmuştu.

Ökkeş’le babası masalardan birine oturdular. Az sonra garson geldi, elindeki bezle önlerindeki servis tabağını sildikten sonra:

“Buyurun ne yiyeceksiniz?” diye sordu.

Ökkeş hemen:

ÖKKEŞ OTOPARKTA

"Köfte," dedi. "Ama soğanı bol olsun."

"Olur."

Babası da bir kuru fasulye söyledi. Az sonra köfte ve kuru fasulye geldi. Ökkeş'in köftesinin yanında bol soğan vardı. Öyle bir iştahla yedi ki Ökkeş, ağzı yemek boyunca şapırdadı durdu. Köftenin ardından yarım sürahi de suyu içince Ökkeş:

"Oooh doydum buba!" dedi.

"Afiyet olsun oğlum!"

"Buba be, insanın çok parası olmalı, şuradaki yemeklerin hepsinden yemeli."

Bayram güldü. Oğlunun başını okşadı:

"Haydi bakalım otobüsümüze," dedi.

"Kaçar mı buba?"

"N'olur ne olmaz."

"Benim çişim de gelmişti ya buba."

"Haydi tuvalete gidelim."

"Yok buba kalsın."

"Niye?"

"Parayla buba."

"Olsun canım gel."

"Yok yok kalsın."

"Hiç olur mu oğlum?"

"Biliyon mu buba, şehir yerinin her yeri para. Helaya girdin para, yola bastın para."

Otobüslerine geldiklerinde, yolcuların bir bölümü binmişti. Kimisi gazete okuyordu, kimisi de yanındakiyle konuşuyordu. Bir adam da ağzını iri iri

ÖKKEŞ OTOPARKTA

açmış esniyordu. Otobüsün motoru çalışıyor, bir yandan otobüsün içine sıcak hava veriyor, bir yandan da kendini soğutuyordu. Yardımcı, ön cama kovayla su döküyor, uzun saplı bir fırçayla yıkıyordu.

Kalkma zamanı gelince şoför otobüse bindi ve yola koyuldular. Yardımcı yolculara kolonya dağıttı. Ökkeş de avcuna aldığı kolonyayı kafasına götürdü. Elini burnuna dayadı. Oh, kolonya mis gibi kokuyordu. Az sonra, karnı tok, otobüsün içi de sıcak olduğu için uyuyuverdi.

Gözlerini açtığı anda babası dürtüyordu.

"Buba geldik mi?"

"Geldik ya."

"Amanin bi uyumuşum ki..."

"Haydi, sen şu çıkınımızı al, ben de bavulla sepetimizi alayım."

Yolcular birer birer aşağı iniyorlardı. Garajın içi ışıklıydı. Bir yığın otomobil giriyor, çıkıyor, gelen yolcuları götürüyordu. Ökkeş çıkını eline aldı, babasının ardı sıra otobüsten indi. Yardımcı, arabanın alt kapaklarını açmış, yolcuların bavullarını dağıtıyordu. Tahta bavulla sepeti de Ökkeş'in babasının eline tutuşturdu:

"İyi günler," dedi.

Ökkeş anlamadı:

"Nerede güller?" diye sordu.

Yardımcı:

"Ne gülü?" dedi.

ÖKKEŞ OTOPARKTA

"Sen iyi güller dedin ya..."

"Ben iyi günler," dedim.

"Ha, sağ ol ağabey."

Ökkeş'le babasının yanına bir otomobil yaklaştı, şoförü başını çıkararak, "Götürelim," dedi.

Bayram:

"Yo istemez," dedi. "Biz yaya gideceğiz."

Ökkeş sepeti koluna geçirmişti. Babasının elinde tahta bavul vardı. Garajdan çıktılar. Bu kent ılık bir kentti. Köyleri gibi, hele hele o yolda yemek yedikleri benzin istasyonu gibi soğuk değildi. Ökkeş orada ilk kez o gece vakti upuzun ağacı görünce:

"Aboov," dedi. "Şemsiye gibi, nedir bu buba?"

"Hurma ağacı."

"Hurma?"

"Hı, meyvesi olur."

"Meyvesi mi, adam nasıl çıkar bunun üstüne?"

"Beline ip bağlar."

"Kuyu mu bu buba?"

"İpi bir yandan beline sarar, bir yandan da ağaca sarar, düşeceği zaman bu ip engel olur."

Gecenin bu vaktinde araçlar gidip geliyorlardı. Ökkeş içinden:

"Bunlar hiç uyumazlar mı?" diye düşünüyordu.

Oysa şimdi köyde, hiç kimse uyanık değildi. Yollarda da köpeklerden başka hayvan olmazdı.

Çöpçüler sokakları süpürüyorlardı. Önlerinden geçtikleri fırınlarda insanlar harıl harıl çalışıyorlar,

ÖKKEŞ OTOPARKTA

sabaha ekmek hazırlıyorlardı. Az sonra sabah olunca bu fırınlara çocuklar, kadınlar ekmek almak için koşacaklardı. Bazı insanlar, işlerine gitmek için gecenin bu vaktinde kalkmışlardı. Ellerini pantolonlarının ceplerine sokmuşlar, hızlı hızlı yürüyorlardı.

Bir köprü başına geldiler. Orada bir adam salep satıyordu. Sapsarı parlak güğümünü ateşin üzerine oturtmuştu; güğümün ağzından buharlar çıkıyordu.

Babası:

"Birer salep içelim Ökkeş," dedi.

"Salep mi, o da ne ki buba?"

"İçince görürsün."

Salepçinin yanına yaklaştılar. Ökkeş'in babası:

"İki tane doldur," dedi.

Ökkeş, güğümün emziğinden akan beyaz sıvıya hayretle baktı. Salebi çay gibi bir şey sanıyordu. Beyaz, porselen fincan çok ağırdı. Adam salebi Ökkeş'e uzatınca Ökkeş:

"Aboov..." dedi. "Kurşun gibi ağırmış."

Adam, salebin üzerine tarçın da dökmüştü. Ökkeş, burnunu daha önce hiç içmediği bu şeye yaklaştırdı, kokusu çok hoşuna gitti. Hele bir yudum alınca, tadına bayıldı, ama bir yandan da:

"Buba yandım," dedi.

Babası, yandaki kaldırıma oturmuştu. Salepçi soruyordu:

"Çörek de vereyim mi?"

Ökkeş'in babası:

ÖKKEŞ OTOPARKTA

"Yo, istemez," dedi.

Sepete el attı, çıkını açtı, içinden bir tane bazlama çıkardı. Ortadan böldü, yarısını oğluna uzattı.

"Nasıl Ökkeş, hoşuna gitti mi?"

"Çok güzel buba."

Bayram salebini içerken, bir yandan da salepçiy-le konuşuyordu. Salepçi nasıl çalıştığını anlatıyordu.

"Gece saat ikide gelirim buraya, sabaha dek salep satarım. İşe giden işçiler, buradan gelip geçenler içerler," diyordu.

Bayram sordu:

"Soğuk günlerde?" dedi.

"Ee, o zaman paltomuza bürünürüz. Yağmur yağınca da nah, şu dükkânın kepenginin altına saklanırım."

"Biz de çalışmaya geldik buraya," dedi Bayram.

Salepçi Ökkeş'i göstererek:

"Bu da mı çalışacak?" dedi.

Ökkeş:

"Hı emmi, ben de çalışacağım," dedi. "Para kazanacağım ve gelip senden salep alacağım."

Salepleri bitmişti. Yine sepeti Ökkeş yüklendi, babası bavulu eline aldı, yürümeye başladılar. Bir parkı, kocaman bir binayı geçtiler. Babası her yıl bu kente geldiği için, buraları çok iyi tanıyordu. Sanki köy sokaklarındaymış gibi rahatlıkla yürüyordu. Ökkeş bazen yoruluyordu. O zaman babası bavulu

ÖKKEŞ OTOPARKTA

yere bırakıyor, baba oğul bavulun üzerine oturarak dinleniyorlardı.

“Uykun mu geldi Ökkeş?”

“Yok buba, otobosta uyuduk ya. Amma biliyon mu canım sıkılıyor.”

“Niye?”

“Uyudum diye. Uyumasam ne güzel yolları izlerdim.”

“A oğlum, karanlıkta neyi görecektin ki?”

“Ühüüü buba, otobosun ışığı önünü aydınlatıyor.”

Parke taşlı bir yoldan yürüyorlardı. Bazı evlerde ışıklar yanmış, sabah hazırlıkları başlamıştı. Kim bilir, kimisi kahvaltısını ediyordu, kimisi tıraş oluyordu. Belki de şu karşıdaki evde hasta vardı. Çünkü ışığı çok kuvvetli yanıyordu. Sabah serinliği insanın yüzünü yalıyordu. Çok uzaklardan, portakal kokusuyla yüklü rüzgârlar geliyordu. Bazı bazı, sanki Ökkeş köydeymiş gibi horoz sesleri duyuyordu. Bir horoz sesine, başka bir horoz uzun uzun öterek cevap veriyordu.

“Buba daha çok mu?”

“Yoruldun galiba Ökkeş?”

“Yok buba, yorulmadım da sepet ağırlaştı.”

“Sepet mi ağırlaştı?”

“İçindeki bulgur çoğalıyor mu, ne oluyor?”

Bayram güldü:

ÖKKEŞ OTOPARKTA

“Bulgur çoğalmıyor, sen yoruluyorsun Ökkeş, madem öyle, haydi az daha dinlenelim.”

Bir bekçi, görevini bitirmiş olmanın mutluluğu içinde karakola gidiyordu. Karakola gidecek, bölgesinde hiçbir şey olmadığını söyleyecek, ondan sonra evine gidip uyuyacaktı. Çünkü sabaha dek sokakları, evleri, dükkânları beklemişti.

Şimdi bir gecekondu semtine gelmişlerdi. Burada da evlerin ışıkları yanmıştı. Hem de öyle ki, hemen hemen tüm evlerin ışıkları yanıyordu. Evlerden sesler geliyor, herkes işine gitme çabası içinde, hazırlanıyorlar, çorbalarını içiyorlardı. Bazı evlerin kapısından:

“Allahaismarladık!”

“Güle güle!” sesleri duyuluyordu.

Bazen bir kadın başı pencereden uzanıyor, “Akşama gelirken bir kilo nohut al,” diye bağıırıyordu.

Belki yarın, belki iki gün sonra Ökkeşler de böyle kalkacak, böyle hazırlanacaklardı. Ökkeş çorba yapmasını biliyordu. Zaten ninesi bir yemek yapmaya başlayınca, hep Ökkeş'e seslenirdi:

“Ökkeş, bana tencereyi getir!”

“Ökkeş bana soğanı getir!”

“Ökkeş bana yağı getir!”

Ökkeş, ninesinin başka şeyler isteyeceğini bildiği için onun yanına oturur izlerdi. Ninesinin nasıl çorba yaptığını, nasıl dövme pilavı yaptığını öğrenmişti.

ÖKKEŞ OTOPARKTA

"Buba," dedi. "Bugün dövme pilavı yapayım mı?"

Babası güldü:

"Ne çabuk, dur bakalım Ökkeş," dedi. "Daha çukunumuzda yumurtamız var."

Ökkeş yumurtaları unutmuştu.

"Aboov, doğru ya," dedi.

Eskiden Ökkeş, "Aboov!" diye bağırdığında, tüm mahalleyi uyandırabilirdi, ama şimdi çok yorulmuştu. Babası onun sesinden farkına varmıştı. Garajla buranın arası da az yol değildi hani, git git bitmiyordu.

Mahallenin sokaklarının arasında bir bu yana dönüyorlar, bir öteki yana dönüyorlardı. Ökkeş, babasının nasıl olup da bu evi unutmadığına şaşırıyordu. Şimdi burada babasını yitirse, dünyada garajın yolunu bulamazdı.

Bir sokak daha döndüler. Babası:

"Ee, gözün aydın Ökkeş," dedi. "Bak şu karşıdaki dutlu avlu."

Ortalık artık ışımıştı. Her şey belirgin bir şekilde gözüküyordu. Dut ağacının üzerine güneşin ilk ışıkları vurmuştu bile.

Babası:

"Şimdi bir uyuruz," dedi. "Öğleden sonra kalkar kendime bir iş ararım."

Ökkeş:

"Ya ben buba?" diye sordu.

ÖKKEŞ OTOPARKTA

"Sen evde oturursun. Bu avluda senin gibi çocuk dolu."

"Onlar işe gitmezler mi?"

"Giderler, ama kendilerine göre işlere giderler, çıraklık falan."

Avlunun kocaman bir kapısı vardı. Kapı açıktı. Zaten bu kapı hiç kapanmazdı. Çünkü bu avlunun içindeki odalarda elliye yakın insan oturuyordu.

Ökkeş, tıslayarak kapıdan içeriye girdi. Sıra sıra kapılar vardı. Kadının biri, kapısının önünde iki taşı çatmış, üstüne tenceresini koymuş, çorba pişiriyordu. Ama çalı çırpı yaş olduğu için yanmıyor, kadın arada bir eğilerek ocağı üflüyordu. Kadının biri de erkenden uyanmış kapısının önüne leğenini koymuş, çamaşır yıkıyordu. Adamın biri de tulumbanın başında yüzünü yıkıyordu. Ökkeş'in babasını görünce:

"Hoş geldin Bayram," dedi.

"Hoş bulduk Recep."

"Kim bu?"

"Oğlum."

"Ökkeş mi?"

"Hıı."

Adam Ökkeş'in başına el attı:

"Baban seni anlatırdı," dedi. "Ee, çalışmaya mı geldi?"

Ökkeş'in babası:

"Evet, önce bir alışsın bakalım da," dedi.

ÖKKEŞ OTOPARKTA

"Alışır alışır," dedi adam.

Sonra, bir kapıyı açtı ve içeriye girdi. Ökkeş, acaba hangisi bizim oda diye bakınıyordu. Babası, yan tarafa yürüdü, en sondaki kapıyı tıklattı:

"Eğer arkadaşım memleketine gitmemişse, bize kapıyı açar," dedi.

Bekledi, yine tıklattı. Kapı açılmadı.

Babası:

"Gitmiş," dedi.

Cebinden anahtarı çıkardı, asma kilide soktu. Açtıktan sonra asma kilidi yine duvar tarafındaki halkaya kilitledi, kapıyı açtı, içeriden küf kokusu geliyordu.

Bayram:

"Demek epeyce olmuş gideli," dedi. "Hiç havalanmamış burası..."

Kapıyı açık bıraktı. Gitti, pencereyi açtı. Pencerenin camlarından ikisi kırılmış, yerine kâğıt geçirilmişti. Avlunun çocukları bu kâğıtları patlatmışlardı.

Bayram:

"Ah yaramazlar," dedi.

Ökkeş odaya bakıyordu. Odanın tabanı tahtaydı. Gerçi tahtaların bazıları çürümüştü ama önemli değildi. Yanda bir yüklük vardı. Orada, birtakım eşyalar vardı. Sahanlar, iki tencere, kaşıklar yana konulmuş, hemen ötesinde de babasının yatağı vardı. Ökkeş yorgan yüzünden tanımıştı, çünkü iki yıl önce bu yorgana ninesi yüz geçirmişti. Hemen onun ar-

ÖKKEŞ OTOPARKTA

kasında da babasının arkadaşının yatağı duruyordu. Kapı kapandığı zaman, orada ayakkabı çıkarmak için bir boşluk vardı. Burası tahtayla kaplanmamıştı, çimento dökülmüş, sıvanmıştı. Bu dört köşe yerin, pencereden bakan yanında bir testi vardı.

"Nasıl Ökkeş?"

"Odamız mı buba?"

"Odamız ya?"

"Çok güzel buba."

"Uykun var mı?"

"Yattık ya buba."

"Benim var."

"Öyleyse benim de var."

Babası sepeti, tahta bavulu yüklüğün bir yanına koydu. Yatağını indirdi. Sonra, Ökkeş'in yatacağı yatağı indirdi. Ayakkabılarını çıkardılar.

Ökkeş pantolonunu çıkardı. Yatağına girdi, yorganı üzerine çekti. Tavana gözlerini dikti. Köyünü, ninesini düşündü. Ninesi şimdi çoktan uyanmıştı. Ya avluyu süpürüyordu, ya da ocağın başına oturmuş, bulgur çorbası kaynatıyordu. Ökkeş içinden:

"Yok yok," dedi. "Nenem bulgur çorbası kaynatmıyordur. Çünkü yiyemez."

İçini çekti. Gözlerini yumdu. Babası da yanındaki yatağa uzanmıştı. Avludan çocuk sesleri geliyordu.

O gün öğleye dek uyudular. Ökkeş, gözlerini açtığı anda babası hâlâ uyuyordu. Ökkeş kalktı, pence-

ÖKKEŞ OTOPARKTA

ÖKKEŞ OTOPARKTA

reden dışarı baktı. Tulumbanın başında çocuklar vardı. Çocuklar kovalara su çekiyorlar, odalarının önünde çamaşır yıkayan annelerine götürüyorlardı. Dut ağacının altında kirli bir köpek kulaklarını kaşıyordu. Ökkeş, şimdiye dek hiç tulumba görmemişti, çok merak etti. Babasına baktı. Babası ağzı aralık, yorganı boynuna dek çekmiş uyuyordu. Ayak-kabıllarını giydi, avluya çıktı. Tulumbanın başına geldi. Çocuklar Ökkeş'i görünce yanına geldiler. Çocuğun biri:

"Su mu içeceksin?" diye sordu.

Ökkeş:

"Evet," dedi.

"Çekeyim sana."

Çocuk tulumbanın sapına yapıştı, çekmeye başladı. Ökkeş, tulumbanın su akan oluşuna ağzını dayadı. İçti. Sonra:

"Şimdi ben çekeyim, sen iç," dedi.

Ökkeş, tulumbanın sapına yapıştı. Sap aşağı yukarı kalktıkça, tulumbanın ağzından su akıyordu. Çocuğun anası oradan bağırdı:

"Oynamayın tulumbayla, bozarsınız." Çocuk:

"Yok ana, oynamıyoruz su içiyoruz," dedi.

Çok çabuk arkadaş oldular. Ökkeş adını söyledi. Çocuk da ona adını söyledi:

"Benim adım Hasan," dedi. "Biz de buraya çalışmaya geldik. Babam fırında çalışır, ben de taksi yıkırım."

ÖKKEŞ OTOPARKTA

"Nasıl yıkarsın?"

"Durak var, oranın telefonu var, telefon ederler, taksi çağırırlar, işte bu durakta taksileri yıkarım. Kazandığımı getirir, babama veririm."

Ökkeş:

"Ben de yıkasam olmaz mı?" dedi.

Hasan:

"Neden olmasın?" dedi. "Ben seni oraya götürürüm. Zaten bir başıma taksileri yıkayamıyorum, yarısını sen yıkarsın."

Ökkeş:

"Bubaaa, bubaaa..." diye koştu.

Babası, bir şey oldu sanarak deli gibi yatağından fırladı:

"N'oldu Ökkeş?" dedi.

"İş buldum buba, iş buldum."

"Hay Allah, ben de bir şey oldu sandım."

Hasan da Ökkeş'in ardı sıra gelmişti. Ökkeş, Hasan'ı göstererek:

"Bu Hasan'la birlikte durakta taksi yıkayacağız," dedi.

Ökkeş'in babası güldü.

"Bakıyorum Ökkeş, ilk günden kendine iş buldun," dedi.

Çocuklar Ökkeş'le babasına bakıyorlardı. Babası:

"Olur Ökkeş, olur ama bugün dinlenelim, akşama bir hamama gidelim."

"Hamam?"

"Hamam ya. Seni bir hamama götüreyim de gör. Bak orası ne sıcak, su ne kadar bol. Sen beni yıkar-sın, ben seni. Yarın da çıkar iş ararız."

"Ben buldum ya buba iş."

"Sen buldun, ama ben de kendime iş bulayım."

Çocuklar, odanın bir yanına çömeldiler. Bayram, sepetin üstünden bazlama ekmeği çıkardı, yumurtaları soydu. Bir yumurtayı üçe böldü, ekmeğin arasına koyarak çocuklara dağıttı. Ökkeş bir yana, babası karşısına oturdu, karınlarını doyurdular.

Yemekten sonra Bayram, bir şeyler almak için sokağa çıktı. Ökkeş ve Hasan bir anda iki kardeş gibi oldular. Ökkeş:

"Niye bugün çalışmaya gitmedin?" diye sordu.

"Hastaydım. Başım ağrıyordu, ama şimdi iyi oldum. Bugün beklemişlerdir beni. Çünkü benden başka orada taksi yıkayan yok. Çok kolay taksi yıkaması. Ben yarın sana öğretirim."

Ökkeş:

"Bisiklete de biniyor musun?" diye sordu.

"Binerim ya. Şurada, bizim eve yakın bir yerde kiraya veriyorlar, istersen gidip binelim."

Ökkeş:

"Benim param yok ki," dedi.

"Ben veririm, borcun olsun."

Ökkeş:

"İyi ama evin kapısı açık," dedi.

ÖKKEŞ OTOPARKTA

“Kilitleriz, anahtarı da anama veririz, baban gelirse alır, hem gecikmeyiz ki nah şurada.”

Ökkeş’in kapıyı kilitlemesine Hasan yardım etti. Anahtarı, Hasan’ın anasına bıraktılar. Sanki bisikletçi dükkânını kapayıp kaçıyormuş gibi, koşa koşa bisiklet kiralanan yere geldiler.

“Aboov iyi ya ben bisiklete binmesini bilmem ki.”

“Bilmez misin? Öyleyse sen burada bekle, ben kiralayıp geleyim. Seni önüme bindireyim.”

Hasan gitti, mavi bir bisiklet kiralayıp geldi.

“Tamam, bisiklet yarım saat bizim,” dedi. “Haydi vakit geçirmeyelim. Bin önüme.”

Ökkeş, bisikletin önüne nasıl binileceğini bilmiyordu. Eşeğe biner gibi ayağını atınca, Hasan:

“Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Bisiklete biniyorum.”

“Öyle binilmez, bak şöyle, yan oturacaksın.”

“Amanin düşerim, bekmezim akar sonra.”

“Akmaz akmaz, gel şöyle.”

Ökkeş yan döndü çatırın demirine oturdu. Ayakları sarkıyordu. Elleriyle didonu tutmuştu. Hasan pedallara bastı, bisiklet hareket etti. Ökkeş bağırdı:

“Amanin uçuyoruz.”

Yolun sağından gidiyorlardı. Bazen önlerine bir insan çıkınca, Hasan bisikletin zilini çalıyordu. Az sonra Ökkeş öğrendi, zili o çalmaya başladı. Bisiklet Ökkeş’in çok hoşuna gitmişti. Tenha sokaklara

ÖKKEŞ OTOPARKTA

sapınca, Hasan pedallara daha hızlı basmaya başladı. O pedallara hızlı hızlı bastıkça bisiklet hızlanıyordu. Ökkeş bağıırıyordu:

“Aboov! Bindik bir alamete, gidiyoruz kıyamele!”

Hasan gülüyordu. Köşelere yaklaşınca Hasan zili çalıyordu. Hangi sokaklardan, nerelerden geçiyorlar, Ökkeş bilmiyordu. Ama Hasan kaç yıldır bu şehirdeydi, sokaklarını yollarını iyi biliyordu. Ökkeş de ileride öğrenirdi.

Boş bir arsaya geldiler. Orada Hasan bisikleti durdurmak için frenine bastı. İndiler. Hasan:

“Haydi bakalım, şimdi sen sür,” dedi.

“Ben mi, düşerim.”

“Korkma, ben arkadayım.”

Ökkeş bisiklete bindi. Gerçi bisiklet büyük bisikletlerden değildi, ama ne de olsa Ökkeş bisiklete ilk kez biniyordu. Seleye oturdu, didonu sıkı sıkı kavradı, pedala var gücüyle bastı, bisiklet bir anda zıp diye gitti, karşıda, arsanın kıyısında elma satmakta olan seyyar satıcının üzerine doğru uçtu, seyyar satıcı bir anda geriye dönmeseydi, belki Ökkeş hem elma arabasını, hem de satıcısını yere upuzun devirecekti.

“Hop hop, dur!”

Hasan bağıırınca, satıcı arkasını döndü ve Ökkeş’in bisikletini didonundan yakaladı.

“Aman oğlum, beni arsa mı sandın?” dedi.

ÖKKEŞ OTOPARKTA

"Az biliyom da emmi..."

"Oğlum sen hiç bilmiyorsun."

"Ha tam kıvıracaktın, baktın karşında elmalar var, hele şu elma arabasını devireyim dedin, öyle mi?"

Hasan da elmacının yanına gelmişti:

"Kusura bakma emmi," dedi. "Arkadaş daha acemi de..."

Satıcı:

"İyi oğlum iyi," dedi. "Yalnız bisikletin yönünü başka yana çevirin, biz de elmalarla çoluk çocuk besliyoruz."

Hasan bisikletin yönünü çevirdi, elmacıyla birlikte Ökkeş'i üzerine oturtular.

Elmacı:

"A oğlum bisiklete binen insan karşısına bakar, sen hep pedala bakıyorsun, şimdi de başka yere çarparsın," dedi.

"Yok yok çarpmam emmi."

"En ne diyelim, inşallah..."

Ökkeş bu kez pedala değil, karşıya bakıyordu. Öyle mutluydu ki sevinçten yüreği gümbür gümbür atıyordu. Bisiklete binmek ne eşeğe, ne de ata binmeye benziyordu. Bambaşka bir şeydi.

Hasan:

"Haydi," dedi.

Ökkeş hızla pedallara bastı yine. Öyle hızlı bastı ki, yan yan gitti, yıkılır gibi oldu, düzeldi, sonra

ÖKKEŞ OTOPARKTA

arsadan çıktı karşıdaki tenekeci dükkânının kapısından içeriye girdi. Zavallı tenekeci, bir elinde havyası, bir elinde dibi delik kova, havaya sıçradı. Ökkeş, kapının arasına sıkışmıştı. Ne bu yana düşebiliyordu, ne de öteki yana. Hasan gülsün mü, koşsun mu bilemiyordu. Tenekeci şaşkın, Ökkeş şaşkın birbirlerinin yüzlerine bakıyorlardı. En sonunda tenekeci kendini toparlayarak:

“Oğlum burası bisiklet onarıcısı değil, tenekeci dükkânı,” dedi.

“Biliyorum emmi, giriverdi içeriye.”

“Ha sen sokmadın, bisiklet ‘Azıcık şu tenekeci dükkânına gireyim bakayım, Selim Usta ne yapıyor?’ dedi, öyle mi?”

Ökkeş hâlâ kapının arasına sıkışmış ne bu yana ne öteki yana düşebiliyordu. İki eliyle bir yandan duvarı tutmuş, öteki eliyle kapının kilidini yakalamış, kendisini indirsinler diye bekliyordu. Hasan geldi, bisikleti geriye çekti, ama bisiklet gelmiyordu. Çekiyor, ama gelmiyordu. Nasıl gelsin ki, Ökkeş kapının kilidine sıkı sıkıya yapışmıştı. Hasan:

“Niye gelmiyor?” diyordu.

Hasan çekiyor, Ökkeş’in kolu uzuyor, ama bisikletin niçin geri gitmediğine şaşıyordu. Sonunda tenekeci:

“A çocuklar, hiç öyle bisiklet çıkar mı?” dedi. “Baksana kilide yapışmış, neredeyse yerinden sökecek.”

ÖKKEŞ OTOPARKTA

Tenekeci böyle der demez, Ökkeş kilidi tuttuğu elini bıraktı. Tüm gücüyle bisikletin ardından çekmekte olan Hasan, Ökkeş elini kilitten ayırır ayırmaz yere yuvarlandı. Bisiklet dışarı çıkmıştı, ama Hasan da sırtüstü yere düşmüştü. Tenekeciye:

“Kusura bakma emmi,” dediler.

Tenekeci:

“Aman aman buradan gidin,” dedi.

“Olur emmi,” dediler.

Hasan yine seleye oturdu, Ökkeş’i önüne aldı. Kendilerine daha iyi bir yer aradılar. Öyle bir yer olmalıydı ki, orada dükkân, seyyar satıcı falan olmamalıydı. Hasan pedallara basıyor, Ökkeş zili çalıyor, gören, yangına yetişiyorlar sanırdı. Bu kez başka bir yere geldiler. Burası çok tenhaydı, karşıda bir berber dükkânından başka dükkân yoktu. Berber, dükkânının önüne bir kömür mangalı yakmış, onun da üzerine müşterilerinin sakallarını tıraş ederken kullanacağı sıcak suyu koymuştu. Kim bilir, belki de kömür iyice yanınca içeriye alacaktı. Hasan ne bilir ki Ökkeş’in bu mangalı hedef alacağını:

“Otur Ökkeş.”

“Oturdum.”

“Tut didonu Ökkeş.”

“Tuttum.”

“Bas pedala Ökkeş.”

“Bastım.”

“Aboov!”

ÖKKEŞ OTOPARKTA

ÖKKEŞ OTOPARKTA

Uçtu Ökkeş, alçak kaldırıma çıktı, dosdoğru mangalın üzerine. Her yana kaynamış sular döküldü. Berber, bir müşterisini tıraş ediyordu. Şangırtıyı duyunca, akli başından gitti, bir süre dışarıya bakmadı. Çünkü, bundan altı ay önce dükkânının içine bir taksi girmişti, adamcağız canını zor kurtarmıştı. Şimdi de öyle olmuş sanıyor, dışarıya bakamıyordu. Hasan koşmuş gelmiş, su ibriğini yerden almış, mangalı düzeltilmiş üzerine koyuyordu. Ama ateşleri nasıl geri mangala koyacaktı? Ökkeş şaşkın, yattığı yerden bir mangala bir bisiklete bakıyordu. İşte bu sırada berber dışarı çıktı:

“Oh oh aman,” dedi.

Ökkeş’in yanına geldi:

“Bisikletle mi çarptın?” diye sordu.

Ökkeş başını salladı. Berber bağırmaya başladı. Bağırırken elindeki makası şıkırdatıyordu. Hasan korkarak:

“Emmi kusura bakma,” dedi.

Berber:

“Sadece ibrik mi döküldü?”

Hasan:

“Evet,” dedi.

Berber, şimdi elinde parlayan usturayı havada çeviriyor, “Oh oh aman!” diyordu. Onu gören, zil takmış oynuyor sanırdı.

Ökkeş Hasan’ın, Hasan Ökkeş’in gözüne bakıyordu. Galiba bu adam az sonra güleç yüzünü bıra-

kacak, Ökkeş'i de Hasan'ı da dövecekti. Onun için bir an önce bisikleti oradan alıp gitmeliydi. Hasan pedallara bastı. Oradan uzaklaşırlarken, Hasan Ökkeş'e:

"Bak bakalım, arkamızdan koşuyor mu?" dedi.

Ökkeş baktı:

"Yok," dedi. "Oh aman aman diye göbek atıyor."

Bu üç olaydan sonra Ökkeş'in gözü korkmuştu. Galiba bisiklete binmesini öğrenemeyecekti.

"Ben bunu öğrenemeyeceğim," dedi.

Hasan:

"Yok canım," dedi. "Ben de başlarda düştüm böyle, ama sonradan alıştım. Şimdi seninle istersen, şurada iniş aşağı bir yer var, oradan inelim."

Ökkeş:

"Ya saatimiz dolduysa?"

"Yok canım, daha zamanımız var."

Yol aşağı iniyorlardı. Fazla iniş değildi, ama yukarıdan kendi durumuna bırakılan bisiklet aşağıya vardığında iyice hızlanmış olurdu. Hasan:

"Bin Ökkeş," dedi.

Ökkeş bindi.

"Bak şu frendir. Bunu çekersen bisiklet durur. Anladın mı?"

"Anladım."

Yol bomboştu. Hasan bisikletin ardından tuttu. Ökkeş pedallara bastı. Az sonra iyice hızlandı. Ha-

ÖKKEŞ OTOPARKTA

san geride kaldı. Ökkeş yan yan gidiyordu. Ah ah nereden çıkmıştı o çocuk arabalı kadın?

Hasan:

“Ökkeş!” diye bağırdı.

Ökkeş freni sıkınca, bisikletin üzerinden kayıp ön tarafa, çocuk arabasının üzerine düştü. Kadın çok korkmuştu. Hemen elini kafasına attı, çok şükür kanayan bir yeri yoktu. Ökkeş’i yerden kaldırmaya çalıştı. Ökkeş kendisi kalktı. Diz kapağı sıyrılmıştı, ama önemli değildi.

Hasan seleye oturdu, Ökkeş’i önüne aldı. Yokuş aşağı hızla indiler. Hasan, kestirme sokaklardan bisikleti sürüyordu, bir yandan da konuşuyordu.

“Elbette hemen bir defada öğrenilmez. Sonra gene binneriz.”

Zili Ökkeş çalışıyor, pedallara Hasan basıyordu. Hasan:

“Boş bir günümüzde bisikleti bütün günlüğüne kiralarız, akşama dek gezeriz, ben o zaman seni Demirköprü’nün oraya, kanal köprüsüne götürürüm. Sen barajı gördün mü?”

“Yoo, biz daha yeni geldik.”

“Ooo, barajı göreceksin, su ki nah yığın... Önünde de elektrik kuruluşları var. Bir yeşillik olur orası. Tam bisiklet binilecek yer. Sonra, yanımıza biraz sucuk, biraz da ekmek aldık mı, onu orada bir çöpün üzerinde pişirdik mi? Yalnız babalarımızdan analarımızdan izin alırız.”

ÖKKEŞ OTOPARKTA

"Tabii."

"Senin anan yok mu?"

Ökkeş içini çekti:

"Yok," dedi. "Ben hiç görmedim anamı."

"Peki, aşınızı kim pişirecek?"

"Ben."

"Sen aş pişirmesini bilir misin?"

"Bilirim ya, iyi bulgur aş, dövme aşı yaparım. Hem istersen yapınca sana da veririm."

"İyi, söyleriz Kemal Abi'ye, sana erken izin verir, eve gelir aşını pişirirsin."

"Kim o Kemal Abi?"

"Durağın sahibi. Çok iyidir Kemal Abi. Bazen bana kebab bile alır."

"Kebab, soğanlı mı?"

"Ühüüü soğanlı ya, maydanozu bile var."

"Bana da alır mı?"

"Elbette alır, sen taksileri iyi yıkarsan..."

Bisikletçinin yanına vardılar. Bisikleti teslim ederlerken adam, bisikletin orasına burasına baktı, sonra:

"Tamam," dedi.

Hasan'la Ökkeş el ele tutuştular. Sanki kardeştiler. Böyle bir anda birbirlerini o kadar sevmişlerdi ki, belki kardeşten de öte...

Ökkeş:

"Biz babamla akşam hamama gideceğiz, sen de bizimle gelsene," dedi.

ÖKKEŞ OTOPARKTA

“Anama sorayım, izin verirse... Çok severim ben hamamı, sıcak su, istediğin kadar dök yıkan. Ama evde, bir kova suyla, hem de buz gibi soğuk havada. Anam yıkan deyince nazlanıyorum; çünkü çok soğuk.”

Eve geldiler. Ökkeş, bisikletçiyle avluları arasındaki yolu öğrenir gibi olmuştu. Bir iki kez daha gidip gelirse, tümüyle öğrenecekti.

Babası gelmemişti. Anahtarı Hasan’ın annesinden aldı, kendi kapılarını açtı, sonra Hasan’ın yanına geldi. Hasan bu arada Ökkeş’in anası olmadığını annesine söylemişti. Kadın Ökkeş’e acıyıverdi.

“Gel oğlum gel, içeride otur,” dedi.

Ökkeş gitti, kapılarını kilitledi geldi. Kadın, Ökkeş’in başını okşadı:

“Sen de benim Hasan’ım kadarsın,” dedi. “Otur şöyle.”

Ökkeş, odanın tahta döşemesinde oturdu, ayaklarını beton yere uzattı. Bu oda da kendi odalarına benziyordu. Bir yüklüğü vardı. Yüklükte yataklar diziliydi. İçeride kavrulmuş soğan kokusu her yana sinmişti. Kadın kavrulmuş soğanın üzerine ıspanak doğruyor, arada bir elindeki kaşıkla tencereyi karıştırıyordu. Ispanakları doğradıktan sonra, tencerenin içine bir avuç toz kırmızı biber, sonra da tuz attı. Üzerine su döktü, tencerenin kapağını kapattı.

“Neredensiniz?” diye sordu.

ÖKKEŞ OTOPARKTA

Ökkeş, köylerini, ninesini anlattı. Sonra o yol üzerindeki tepeciği, oradan babasının yolunu gözlediğini, ağladığını, günlerce babasını beklediğini...

"Ama şimdi ben de geldim artık," dedi.

Kadın:

"Nineni de getirseydiniz," dedi.

"İyi olurdu deyze..."

Gerçekten ninesini niçin getirmemişlerdi? Köyde neleri vardı ki, inekleri mi, davarları mı, toprakları mı, hiçbir şeyleri yoktu. Şimdi ninesi de burada olsa Hasan'ın annesiyle komşuluk ederler, oturur konuşurlardı. Hem yemeklerini de yapardı. Ökkeş, Kemal Abisinden izin almak zorunda kalmazdı.

Hasan:

"Yemeklerini Ökkeş yapacakmış ana," dedi.

Kadın:

"Aboov, anam sen nasıl yemek yaparsın?" dedi.

"Yaparım deyze, bir dövme aşı yapayım, sana da getireyim, nah o zaman gör sen beni, dersin baş ahçı... Biz hem köyden dövme bulgur da getirdik..."

Ökkeş kapılarına bakıyordu. Babası gelince seslenecekti. Burada olduğunu söyleyecekti. Avlunun insanları yavaş yavaş geliyorlardı. İşlerini bitirenler birer birer evlerine dönüyorlardı. Az sonra babası da geldi. Odadan:

"Buba," diye bağırdı.

Koştı, anahtarı babasına verdi. Babası odanın kapısını açtı. Ökkeş hiç yalan söylemezdi. Hemen,

arkadaşı Hasan'la gidip bisiklete bindiklerini söyledi.

"Buba senden izin almadım ya," dedi.

"Burası şehir oğlum, çok dikkatli olmalısın," dedi babası.

Babasının elinde iki kese kâğıdı vardı. Onları aldı, yan tarafa koydu. Birinin içinde portakal vardı. Ökkeş portakalı çok severdi. Hemen çakısını çıkarıp bir tane soydu, babasına verdi, bir tane de kendi yedi.

Babası:

"Ee, Ökkeş, hani yemeği hazırlamamışsın," dedi.

"Aboov, demedin ki sen buba."

"Haydi bakalım, birlikte hazırlayalım."

"Ne pişirelim buba?"

"Bulgur aşısı."

"Reyhanlı mı olsun?"

"Reyhanlı olsun."

Bayram, yüklüğün altından tahta parçaları çıkarırdı. Arkadaşından kalan tahta parçalarıydı bunlar. Odanın dışına avluya çıktı. Oradan bulduğu iki taş yan yana getirdi, arasına tahta parçalarını koydu, sonra çirayla tutuşturdu. Ateş yanmıştı. İçeriye girdi:

"Tamam Ökkeş ateş yandı, bundan sonrası senin."

Ökkeş, yüklüğün altından babasının uzattığı tencerenin içine, yarım kaşık yağ koydu. Getirdi, ateşin üzerine bıraktı. Avludaki çocuklar Ökkeş'in yemek

ÖKKEŞ OTOPARKTA

yaptığını görünce, onun başına toplandılar. Hasan da gelmişti. Ökkeş:

“Ne o Hasan, sen de mi öğreneceksin?” diye sordu.

“Tabii...”

“Bak öyleyse... Şimdi yağı kızdırırken soğan doğrayacağız.”

Bayram, kese kâğıdından soğan çıkardı. Ökkeş, soğanı bir çanağın içine ufacık ufacık doğradı. Yağ kızmıştı, soğanı yağın üzerine boşalttı. Yağ caaaz etti. Çocuklar, sanki Ökkeş büyük bir buluş yapıyor-muş gibi bakıyorlardı.

Ökkeş bağırdı:

“Buba, biber...”

Babası biberi getirdi, Ökkeş tencerenin içine bir avuç biber attı. Soğanlar pembeleşince, iki tas su döktü, kapağını kapattı. Çocuklara:

“Şimdi bekleyeceğiz, su kaynasın,” dedi.

Çocuğun biri kalktı, oynadı:

“Hem kaynasın, hem oynasın...”

Ökkeş’in babası gülüyordu. Çocukların bazısı tulumbanın başında su içiyor, bazısı da taş oynuyordu. Ökkeş, arada bir yanındaki tahta parçalarından ocağa atıyor, eğiliyor, üflüyordu. Odaya girdi, elinde bir tutam kurumuş reyhanla çıktı. Tencerenin kapağını açtı reyhanı içine attı. Su kaynayacaktı, çok beklemeyecek, pilav hazır olacaktı, hem de mis gibi reyhanlı pilav...

ÖKKEŞ OTOPARKTA

Bulgurunu koydu, şöyle bir tadına baktı:

“Amanin tuzunu unutmuşuz.”

Tuzunu attı, az sonra pilav hazırdı. Hasan’a:

“Sen de bizimle ye,” dedi.

“Olur ama anamdan izin alayım.”

Babası içeride sofraya bezini sermiş, hazırlamıştı. Bir iki soğanı da ortadan ikiye bölmüştü. Sonra tulumbadan kocaman bir tasla su getirmiş, sofranın yanına koymuştu. Sepette son kalan bazlamaları bölmüş, yemeğin pişmesini bekliyordu.

Az sonra Ökkeş bağırarak tencerenin kulplarından yapıştı:

“Reyhanlı pilav piştii...”

Bağırdı:

“Hasan!”

Hasan, karşidan, kendi odalarından cevap verdi:

“Geliyorum.”

Ökkeş, Hasan’ın anasının izin verdiğiğine çok sevinmişti. Yemek tenceresini sofranın üzerine koydu.

Babası kapağını açtı:

“Uuuh,” dedi. “Bu ne güzel koku, Ökkeş?”

“Reyhanlı buba.”

Hasan da geldi. Babası yemeği bir kabın içine boşalttı. Beyaz, reyhan kokulu buharlar yüzlerini yalıyordu. Zaten üç kaşıkları vardı. Kaşıkları kaptılar, bir pilavdan, bir soğandan, bir bazlamadan atıştırmaya başladılar.

Ökkeş:

ÖKKEŞ OTOPARKTA

"Buba," dedi. "Hasan'ı da bizimle hamama götürelim mi?"

Babası:

"Olur," dedi. "Yalnız anası izin verir mi?"

Hasan:

"Ben anamdan izin aldım," dedi.

Ökkeş sevincinden kırt diye soğanın yarısını yutuverdi. Hiç hamam görmemişti. Su nasıldı, nerede yıkanılıyordu, tası nereden alıyorlardı?

Karınları doymuştu. Üzerine birer de portakal yediler.

Ökkeş:

"Buba, ben Hasan'ı çok sevdim," dedi.

Hasan:

"Ben de seni Ökkeş," dedi.

Babası:

"Hasan'ın çalıştığı yere gidecek misin?" diye sordu.

"Tabii buba, çok istiyorum."

Hasan:

"Ben de istiyorum," dedi. "Kemal Abi çok iyi bir insan."

Baba:

"Bir ara uğrarım," dedi.

Hasan:

"Yarın sabah sekizde gideriz."

Baba sofrayı topluyordu. Ökkeş ona yardım ediyordu. Ökkeş aynı ninesi gibi yemek yerken ateşin

ÖKKEŞ OTOPARKTA

üzerine bir sahanın içinde su koymuştu. Ninesi öyle yapardı, bu sıcak suyla sahanı, kaşıkları ve tence-reyi yıkardı. Hemen çabucak bulaşıkları yıkadı, tulumbanın başında duruladı.

"Buba ben hazırım," dedi.

Babası sordu:

"Neye hazırsın Ökkeş?"

"Hamama buba."

"Ee, Hasan işliklerini alsın gelsin."

Hasan evlerine koştu, temiz çamaşırlarını anası eline vermişti. Bayram, kendi çamaşırlarını, Hasan'ın çamaşırlarını bir bohçanın içine koyarak:

"Haydi bakalım Ökkeş," dedi. "Yüklen şunu."

Ökkeş bohçayı eline aldı. Babası bohçanın içine mis gibi bir kalıp sabun da koymuştu. Ökkeş şimdiye dek hiç şehir hamamı görmemişti. Acaba bu hamam dedikleri şey nasıldı? Babası bir keresinde anlatmıştı, ama Ökkeş dünyada anlamamıştı.

Kapılarını kilitlediler, avludan çıktılar. Sokakta, babasına birkaç kişi selam verdi. Demek babasını bunlar eskiden tanıyorlardı. Köşedeki bakkal da babasına selam verince, babası durdu, bakkala Ökkeş'i gösterdi:

"Oğlum," dedi.

"Ooo, maşallah maşallah..."

Babası Ökkeş'e döndü:

"Bak Ökkeş," dedi. "Ekmeği, şekeri, çayı bu bakkal amcadan alacaksın, buna bakkal Gani derler."

ÖKKEŞ OTOPARKTA

Ökkeş:

"Aniii bana anlattığın Gani Emmi bu muydu?"

Bakkal:

"Bendim ya," dedi. "Ama bugün Ökkeş ekmek falan almaya gelmedi."

Bayram:

"Köyden biraz bazlama getirmiştik de," dedi.

Sokaklardan geçtiler. Bir alan, alanın yanlarında oturacak kanepeler vardı. Bir park bekçisi, kasımpatlarını suluyordu. Kasımpatları, çitirik çiçekleri, kelbaşlar o kadar güzel açmışlardı ki... Hele kışın ortasında bile açan yediveren gülleri mis gibi ta uzaktan kokuyordu. Alanı geçince ağzına dek dolu bir kahvenin olduğu sokaktan sağa saptılar. Az sonra yürüdüler, hamama gelmişlerdi. Onlar hamama girerlerken, ortalık iyice karanlık olmuştu.

Hamamcı onlara yer gösterdi:

"Karşıda soyunun," dedi.

Sanki burası kocaman bir salondtu. Yanlarda yüksekçe yerler vardı. Boydan boya da çerçevesiz resimler vardı. Ökkeş, treni çok sevdiği için bir süre resme baktı. Resimden başını çevirip de babasına bakınca, onun soyunmuş olduğunu gördü. Aaa aa, Hasan da soyunmuştu. Peştemalları üzerlerine almışlardı...

Ökkeş:

"Abooo!" dedi. "Ben de sanmıştım ki..."

Babası:

“Ne sandın?” diye sordu.

“Ortada kaynar su olacak, biz içine cup diye atılacağız.”

Hasan:

“Şimdi içeride bir göbeğe oturduk mu, terleriz.”

“Göbek mi?” dedi Ökkeş, “Şişman göbeği mi?”

Babası da, Hasan da güldüler. Bu arada Ökkeş de soyunmuştu. Oradan buldukları nalınları ayaklarına geçirdiler.

Bayram:

“Aman çocuklar,” dedi. “Bastığınız yere dikkat edin, hamamda insan kayar.”

Hasan:

“Biliyorum emmi,” dedi.

Dedi ama bakalım Ökkeş bunu biliyor muydu? Hamamın kapısını açtılar. Kapı kapanır kapanmaz arkalarında paldır küldür bir gürültü oldu. Ökkeş irkildi, geriye döndü baktı. Gürültüyü çıkaran hamam kapısının tokmağıydı. Kapı açılırken tokmak yukarıya çıkıyor, kapanırken paldır küldür aşağı iniyor, böylece hamam kapısının açık kalmamasını sağlıyordu. Tokmak Ökkeş’in çok hoşuna gitmişti.

“Buba,” dedi. “Bir daha kaldırıp indireyim mi?”

“İndir.”

Ökkeş kapıyı açtı, tokmak yukarı kalktı, kapıyı kapamaya gerek kalmadı. Ökkeş kapıyı bırakır bırakmaz tokmak aşağı yuvarlandığı için kapı paldır küldür kapandı. Ökkeş tokmağa bakmış kalmıştı.

ÖKKEŞ OTOPARKTA

Bu sırada şişman adamın biri yıkanmış, temiz havlularına sarınmış dışarı çıkmak üzereydi. Nereden bilsin adamcağız Ökkeş'in ayağının kayacağı-nı. Ökkeş hamamın içine girmek için, daha iki adım atmamıştı ki, birden ayağındaki nalın kaydı. Ökkeş, sanki bir suya atlıyormuş gibi şişman adamın bacak-larının arasına dalıverdi. Şişman adam, bir saattir sı-cak hamamın içinde durduğundan yorgun, yüzü pancar gibi, bir de Ökkeş tüm hızıyla bacaklarının arasına dalınca, adamcağız şapur şapur yere uzanı-verdi. Ökkeş:

"Emmiiii!" diye bağırdı.

Adam, kızgın:

"Neee?" diye bağırdı.

"Emmi boynum bacağının altında kaldı."

Adam tıslayarak kalktı, Ökkeş doğruldu. Hasan koştu, babası koştu, ama yapacak bir şey yoktu ki. Bereket adamın bir yanı kırılmamıştı, ama pis mermerlerin üzerine boylu boyunca uzandığı için ha-mama girip, baştan yıkanması gerekiyordu.

"Ah çocuk, gördün mü yaptığınızı?" dedi. "Şimdi bir daha yıkanmak zorundayım."

Ökkeş'in babası:

"Kusura bakmayın," dedi. "Çocuğun ayağı kayı-verdi."

Adam:

"Biliyorum, biliyorum. Ne yapalım yıkanaca-ğız."

ÖKKEŞ OTOPARKTA

Ökkeş, şişman adamın ardı sıra hamamın içine girdi. Ne olur ne olmaz, kayar mayar adamı tekrar düşürürüm diye korkuyordu.

Ufff! Hamam dedikleri şey amma da sıcaktı. Ökkeş köyde, soğuk günlerde ocağın önünde leğenin içinde yıkanırđı. Ökkeş, leğenin iki yanını elleriyle tutar, ninesi suyu başından döker, hoplaya zıplaya yıkanırđı. Ama burası ne kadar sıcaktı? Hamamın içi bir anda Ökkeş'in hoşuna gitmişti.

Babası yüksek bir yere çıkmış oturmuştu. Ökkeş'e:

"Gel Ökkeş, burası göbek taşı," dedi. "Terleyelim."

"Terleyelim mi, niye buba?"

"Canım o zaman daha iyi temizleniriz."

Ökkeş göbek taşına çıktı, babasının yanına oturdu. Ama karşıda küçük küçük odalar vardı. Odaların içinde sıcak su akan çeşmeler, önlerindeki taş kurnaları doldurmuşlar, istedikleri kadar su dökmeleleri için hazırđılar.

Ökkeş:

"Bubam bubamsın," dedi.

"Ne var Ökkeş?"

"Na şu karşıdaki yalak boş, gidip Hasan'la yıkanalım." Babası:

"Siz bilirsiniz, haydi gidin yıkanın," dedi.

"Buba tas?"

Hasan:

ÖKKEŞ OTOPARKTA

"Gel, vardır orada," dedi.

Ökkeş yıkanmayı çok severdi. Ninesi ne zaman, "Haydi Ökkeş yıkanacaksın," dese, Ökkeş hemen sevinir, koşar, su fazla olsun diye kazanın altına bir iki odun daha atardı. Suyu kafasına döktükçe dökese gelir, banyonun hiç bitmemesini isterdi. Su bitince canı sıkılır, ninesine:

"Ah şimdi daha fazla olsaydı nine..." derdi.

İşte şimdi önünde öyle bir çeşme vardı ki, çeşmeden faşır faşır sıcak su akıyordu. Üstelik yanında da başka bir çeşmeden soğuk su akıyordu. İstediklin gibi ılıştır ve yıkan...

Ökkeş bir tas kaptı. Hasan bir tas kaptı. Kurnayı ağzına dek suyla doldurdu ve tas tas dökmeye başladılar. Babası, o güzelim mis gibi sabunu Ökkeş'e vermişti. Ökkeş kendi kendine:

"Yıkana yıkana bu sabunu eriteceğim," diyordu.

Kendi başını sabunluyor, Hasan'a uzatıyordu. Sonra Hasan kendi başını sabunluyor, gene Ökkeş'e uzatıyordu.

"Al sabunu Hasan."

"Ver."

"Al sana bir tas da su."

"Aboov çok sıcak!"

"Peki al öyleyse."

"Buuv buz!"

Hasan bir ara elini bolca köpürtüp sabunladı, avcunu yumarak sabun köpüğünden balon yaptı. Ba-

ÖKKEŞ OTOPARKTA

loncuklar, hamamın ışığının altında renk renk oluyordu. Ökkeş denedi, az sonra o da balonlar yapmaya başladı.

“Bak Hasan, art arda dört tane çıktı.”

“Üfff bee!”

“Hasaaan...”

“Efendim?”

“Bu balon karpuz kadar var.”

“Gerçekten var.”

Yine başlarını sabunlamaya başladılar.

“Ver Hasan sabunu.”

“Al Ökkeş.”

Ökkeş sabunu aldı, başına iki kez sürdü. Ancak sabun avcunun içinden kaydı gitti.

“Allah!”

Ökkeş'in ödü koptu. Mis kokulu sabun, koca kalıp sabun, kim bilir babası kaç paraya almıştır onu. Hem sonra babası da aynı sabunla yıkanacaktı. Ökkeş gözü açıkken görmüştü, kirli sular, kurnanın karpısından dışarı çıkıyor, orada küçük bir su arkından akıp gidiyordu. Sabun oraya giderse ondan sonra tut tatabilirsen, bul bulabilirsen... Ama gözünü açsa, yüzündeki, gözündeki tüm köpükler gözüne kaçacak, gözleri yanacaktı. Onun için hiç gözlerini açmadan çömeldiği yerden iki eliyle yerleri yoklaya yoklaya sabunu aramaya başladı. Çok heyecanlıydı, bir an önce sabunu arktan almalıydı. Bir ara eline yumuşak bir şey çarptı:

ÖKKEŞ OTOPARKTA

“Aha buldum,” dedi.

Onun buldum demesiyle birlikte, paldır küldür bir gürültü oldu. Ah ah Ökkeş ne bilsindi sabun diye yakaladığı şeyin, yıkanmış, temiz havlularını kuşanmış, gitmekte olan bir adamın topuğu olduğunu? Ve hızla kendine doğru çektiğini, adamı şap diye yere upuzun uzattığını... Ökkeş hâlâ gözlerini açmıyordu, sabun diye adamın topuğunu, ayağını yokluyordu.

“Aboooov, sabun suya düşünce uzamış!”

Gözlerini açtı, bir de görsün, yere düşürdüğü adam, az önce hamamın tokmağının dibinde yere düşürdüğü şişman adam değil miydi?

Zavallı adam, pancar gibi olmuş, kızsın mı gülsün mü, bilemiyordu. Yere iri bir bohça gibi yayılmış, havaya bakıyor, bakışlarıyla sanki:

“Allahım sen bana sabırlar ver,” diyordu.

Adam düşünce, hamamın göbek taşında oturmakta olan insanlar koşmuşlar, şişman adamın yanına gelmişlerdi. Babası da gelenlerin arasındaydı. Durmadan, “Aman kusura bakmayın, bir dikkatsizliktir olmuş,” diyordu.

Şişman adam neredeyse ağlayacaktı:

“İki oldu bununla be kardeşim, iki,” diyordu. “İkidir bu çocuk beni düşürüyor. A oğlum niye kap-tın birdenbire topuğumu... Allah sizi inandırsın hamamın içine köpek falan geldi sandım, bir sıçradım korkuyla, ondan sonra şap diye böyle yere...”

ÖKKEŞ OTOPARKTA

Öteki adamlar:

“Canım çocuğun size ne kastı olsun, bir kazadır olmuş, kusura bakma,” dediler.

Ökkeş, başını önüne eğmiş, yaptığından utanıyordu. Utandığı için bir kelime bile söylemiyordu.

Şişman adam:

“İkinci kez düştüğüm bir şey değil, şimdi bir daha baştan yıkanmak zorunda kalacağım. Galiba bu gidişle, bu oğlan beni düşürürken, ben böyle “Şa-aap!” diye yere uzanırken, sabahlara dek yıkanmak zorunda kalacağım.”

Ökkeş’in babası, şişman adamı yerden kaldırdı. Sabununu, tarağını eline verdi:

“N’olur kusura bakmayın,” dedi.

Ökkeş’e döndü:

“Oğlum dikkat etsene...”

Ökkeş’in başı hep önündeydi. Adam, yine yıkanmak için yandaki kurnaya gitti. Ökkeş de Hasan’ın yanına döndü. Hasan’ın hiçbir şeyden haberi yoktu.

“Sıcak geldi de hava almaya mı çıktın?” dedi.

Ökkeş:

“Yooo,” dedi. “Çıktım, hani deminki şişman adam vardı ya, onu yine düşürdüm.”

Hasan’ın sulu gözleri iri iri açıldı:

“Neeee?” dedi.

Ökkeş’in canı sıkılmıştı:

“Evet...”

“Ama Ökkeş senin yaptığın çok kötü şey...”

ÖKKEŞ OTOPARKTA

“Kötü şey biliyorum. Hasan kardeşim, yemin ederim kazayla oldu.”

“Nasıl?”

“Elimden sabun kaydı. Gözlerim de sabunlu. Ben kapalı gözlerle sabunu yerlerde ararken, gitmişim sabun diye bu şişman adamın topuğuna yapışmışım.”

Hasan, gülsün mü, gülmesin mi bilemedi. Sordu:

“Eee?”

“Şimdi ben sabun suyun içinde kayıp gidiyor korkusuyla adamın ayağını birden çekmişim. Adam da sanmış hamamın içine köpek girdi, o da korkuyla birden sıçrayınca...”

“Eee?”

“Eee’si şaaaap, adam upuzun yere...”

“Vah vah! Adama çok ayıp olmuş.”

“Öyle utanmışım ki sorma... Babam “kusura bakma,” dedi, amma, ben başımı kaldırıp da şişman emmiye, kusura bakma emmi diyemedim.”

“Demeliydin.”

“Diyemedim.”

“Merak etme, gözlerimiz buradan, çıkarken dersin. Şimdi yani sabunumuz kaybolup gitti mi?”

Hasan, kalktı, oralara baktı.

“Hah,” dedi, “işte...”

Ökkeş sevindi:

“Nerede?”

“Nah işte, baksana köşede kalmış.”

ÖKKEŞ OTOPARKTA

Hasan sabunu alıp geldi. Bu sırada Ökkeş'in babası da yanlarına gelmişti. Yandaki kurnanın başına oturdu.

"Aman oğlum Ökkeş, dikkat et," dedi.

"Benim hiç suçum yok buba."

"Biliyorum oğlum."

Hasan:

"Şişman emmiden özür dileyecek," dedi.

Babası:

"Tabii ya," dedi... "Yanına varırsın, özür dilersin. Ama şimdi yıkaniyordur. Yıkanması bitsin..."

Ökkeş, başına hiç sabun sürmüyor, hep kapıya bakıyordu. Şişman adam çıkarken, yanına varacak, özür dileyecekti. Babası:

"Haydi Ökkeş, sabunlansana," dedikçe Ökkeş:

"Yoo yoo, şişman emmi sonra benim gözlerim kapalıyken gider de özür dileyemem, çok üzülürüm."

Hasan:

"Sen sabunlan, ben izlerim şişman emmiyi," dedi.

Ökkeş, babasının getirdiği, ninesinin tıgla ördüğü pamuk ipliğinden yapılmış sabun bezini tasın içine soktu, bir güzel sabunladıktan sonra vücuduna sürmeye başladı. Sıcak olsun, soğuk olsun. Ökkeş suyla oynamasını çok severdi. Yaz günü değirmene gider, değirmenin yalağında suya girerdi. Kış gelince de iki günde bir ninesine su ısıtmasını söy-

ÖKKEŞ OTOPARKTA

lerdi. Şimdi bu kadar bol suyu bulunca Ökkeş yaşamından çok memnun, sabunlanıyor, yine başına tas tas su döküyordu. Ah ama bu kadar sevdiği suyla oynarken, şu şişman amcağı iki kez düşürmüş olmasa iyi olmaz mıydı? Ama Ökkeş'in bunda hiç suçu yoktu ki, ikisi de kaza olmuştu.

Yüzünü gözünü sabunlarken:

"Hasan, dikkat et kaçırma emmiyi ha," diyordu.

Hasan da:

"Merak etme canım, sen sabunlanmana bak, hiç kaçırır mıyım?" diyordu. Bir ara Hasan:

"Ökkeş tamam," dedi. "Şişman emmi havlularına sarınmış çıkıyor."

Ökkeş'in gözleri sabunluydu, başına hemen bir tas su döktü, ayağa kalktı, yürümeye başladı. Kurnanın dışına çıktı. Şişman amca kapıya yaklaşmıştı. Ökkeş, adımlarını açtı, tam adamın yanına yaklaşmıştı ki...

"Aah, ah ah!"

Ayağındaki nalın cıız! diye kaydı. Ökkeş kalçasının üzerine otururken ayakları da gitti, şişman amcanın baldırlarına olanca hızıyla çarptı.

Şaaaap!

Adamcağız yine yerdeydi.

Göbek taşında oturanlar koştular. Adamı kaldırmak için çalşıyorlar, bazıları da suçu adama yüklüyordu:

"Galiba bu adamın ayaklarında bir sakatlık var!"

ÖKKEŞ OTOPARKTA

“Madem böyle sakatlığın var, hamama gelme, değil mi kardeşim?”

“Hamamda yürüyemezsin, niçin gelirsin hamama?” diyorlardı.

Adam, pancardan öte yüzü al al olmuş, bağırdı Ökkeş’e:

“Bu kez de ayağımı tas mı sandın çocuuuuuk?”

Ökkeş, kekeleyerek:

“Yok emmi, yok,” dedi. “Ben “kusura bakma” diyecektim sana, birden öyle hızlı gelince ayağım kaydı.”

Adamı kaldırdılar. Şişman adamcağız:

“Yok, yok,” diyordu. “Sen bu hamamdan çıkıp gitmedikten sonra bana rahat yok... Nah çıkacağım şu göbek taşına, senin çıkmanı bekleyeceğim.”

Sonra ağlar gibi konuştu:

“Üç oldu yahu üç... Üçtür sen düşürüyorsun, ben yıkanmak zorunda kalıyorum. Bu sıcakta neredeyse kalbim duracak, sen yere düşüp öldürmeden, ben kalpten gideceğim...”

Ökkeş, yerden adamın sabun parçasını, tarağını, sabun bezini toparlamış adama uzatıyor, yerde bir hamur yığını gibi durmakta olan şişman adamın nallılarını ayağına giydirmeye çalışıyordu.

“Kusura bakma emmi!”

“A oğlum, sen kafana koymuşsun, benim ya kalçamı çıkaracaksın bugün, ya da kolumu...”

ÖKKEŞ OTOPARKTA

Göbek taşındaki adamlar, şişman adamın koluna girdiler, göbek taşına oturtular. Adam Ökkeş'ten o kadar korkmuştu ki, bacaklarını bile göbek taşından aşağı sarkıtmak istememiş yanına çekmişti. Ökkeş, adamın tarağını, sabun parçasını, sabun bezini yanına bıraktı; başı önde, kurnaya geldi. Hasan'la babası hemen sordular:

"Özür diledin mi?"

Ökkeş içini çekti:

"Hı," dedi, "Diledim. Yalnız..."

Hasan sordu:

"Yalnız, ne oldu yine?"

"Düşürdüm..."

Babası, sabunlu gözüne bir tas su döküp iri iri açtı:

"Düşürdün mü?"

"Hı... Üçüncü kez düşürdüm. Tam adamın yanına varıyordum ki, şaaap yere..."

Hasan sordu:

"Şimdi adam nerede?"

"Göbek taşına oturtular, ben çıkmadan çıkma-yacakmış." Babası:

"Vah vah vah!" dedi. "Madem öyle, bir an önce yıkanıp çıkalım... Ama durun, ben hele bir adamın yanına gideyim."

Bayram, kurnadan ayrıldı. Şişman adam pelte yığını gibi göbek taşına yayılmış, göğsü bir körük gibi inip kalkıyordu. Yanına yaklaştı:

ÖKKEŞ OTOPARKTA

"Kusura bakmayın efendi," dedi. "Oğlum sizi gene düşürmüş."

Adam konuşmuyor, yere bakıyordu. Bir yandan da acıyan ve kızaran diz kapağını ovuşturuyordu.

"Sizden özür dilemeye gelmişti."

Adam, sanki akrep sokmuş gibi bağırdı:

"Aman aman gelmesin. Ne olur, o çocuk bir an önce yıkansın, çıksın gitsin."

Bayram:

"Olur olur," dedi. "Ama hiçbir kastı yok çocuğun tümüyle rastlantı."

"Biliyorum, biliyorum kardeşim. Ama rastlantı uğruna nah bacağımyı yerinden çıkaramam."

"Haklısınız."

Bayram, yine kurnaya geldi. Hasan'la Ökkeş sabunlanıyorlardı. Ökkeş'e:

"Az acele et," dedi. "Adam seni bekliyor, sen çıkmadan, çıkmayacakmış. Hem adamı o kadar korkutmuşsun ki, göbek taşında bile adamcağız taşın yanını tutup oturuyor."

Ökkeş'e bu sıcak sudan ayrılmak çok zor geldi. Yıkanmıştı, ama birkaç tas daha suyu başına dökmek, Hasan'la oynamak istiyordu.

Babası, tası birkaç kez yere vurdu. Ökkeş, göbek taşında oturmakta olan şişman adama bakıyordu. Babası tası yere vurunca sevinmişti. Sanki karşıdan, "Oh çok şükür Allah'ım!" dediği belliydi. Ökkeş, taşın yere vurulmasının anlamını bilmiyordu. Ökkeş:

ÖKKEŞ OTOPARKTA

“Buba, hamamın alt katında gürültü edenler var da onun için mi tası yere vuruyorsun?” diye sordu.

“Yok oğlum, tasla hamam görevlisini çağırıyorum. Görevli bize temiz, kuru havlular getirecek.”

“Haa... İstanbul’da dayımın yanına gittiğimde apartmanlarda, kim gürültü ederse böyle pat pat vururlardı da...”

Hasan da yıkanmıştı. Ökkeş’le birlikte çıkmak istiyordu. Babası:

“Siz dışarıda oturur, beni beklersiniz. Orada birer de tarçın için, banyodan sonra çok iyi olur.”

Az sonra bir görevli geldi:

“Buyurun?” dedi. “Tası çalan siz misiniz?”

Ökkeş’in babası:

“Evet,” dedi, “Çocuklar çıkacak.”

Görevli gitti, az sonra iki takım havluyla geldi. Önce Ökkeş’i sardı, sonra Hasan’ı:

“Sağlık suları olsun,” dedi.

İkisi birden:

“Sağ ol hamamcı emmi,” dediler.

Ökkeş nalınlarının ucuna basarak yürümeye başladı. Şişman adam Ökkeş’in yıkanıp çıktığını görünce, korkuyla sürüne sürüne göbek taşının ta öbür başına kaçmıştı. Hasan’la Ökkeş el ele tutmuşlar dışarı çıkıyorlardı. Kapının yanına vardılar. Tatlı bir serinlik yüzlerini yaladı. Demek ki hamamın içi çok sıcaktı. Ohhh! Kim bilir bir daha ne zaman geleceklerdi? Belki on beş gün sonra, belki bir ay sonra...

ÖKKEŞ OTOPARKTA

Ökkeş kapıyı çekti, tokmak yukarıya kalktı. Dışarı çıktılar, tokmak "Güm!" diye artlarından vurdu. Soyundukları yere geldiler. Bu kez bir başka hamam görevlisi gelerek üzerlerindeki havluları bir bir çıkardı, kurularını verdi.

Ohhhh! Ökkeş'in içine bir tatlılık yayılmıştı. Sanki pelte gibiydi. Hiç böyle dinlendiğini, hiç böyle rahatladığını hatırlamıyordu. Ekin biçtikleri günlerin akşamlarında, böyle bir hamam olsaydı köyde, köylüler girseler, yıkansalar, kim bilir ne kadar dinlenirlerdi?

Görevli, ıslak havluları alıp giderken:

"Bir şey içecek misiniz?" diye sordu.

Ökkeş:

"Yalçın," dedi.

Görevli, şaşkın baktı:

"Anladım, Yalçın'ı mı istediniz?" dedi.

Ökkeş:

"Hı," dedi.

"İyi ama oğlum Yalçın az önce eve gitti."

Hasan, düzeltti:

"Tarçın emmi tarçın," dedi.

"Haaa..."

Görevli, az sonra tepside iki bardak tarçınla geldi. Tarçının mis gibi bir kokusu vardı. Bol da şekerliydi. Ökkeş iyice karıştırdıktan sonra içti:

"Ohh," dedi. "Amma hoşmuş haa..."

ÖKKEŞ OTOPARKTA

İkisi de karşılıklı uzanmışlardı. Tarçınlarını içecekleri zaman yan doğruluyorlar, birer yudum içiyor, yine yatıyorlardı. Ökkeş, Hasan'a köylerini, ninesini anlatıyordu. İstanbul'a kapıcı dayısının yanına gittiğini, İstanbul'da gördüklerini anlatıyordu. Hasan da ona kendi köylerini anlatıyordu. Babası, birkaç kış buraya, onları köyde bırakmış gelmişti. Sonra üç yıl önce gelirken hepsini toplamış gelmişti.

Ökkeş:

"Belki biz de nenemi getiririz," diyordu. "Köyde evimizden başka bir şeyimiz yok. Bir yerde tarla açtık, sonra sahipli çıktı, sahibi elimizden aldı. Kış gelince köyde de iş olmuyor. Belki burada ben okula bile giderim."

Hasan sordu:

"Getirecek misiniz nenenizi?"

"Bilmem ki, bubam bilir."

Bu sırada hamam kapısından o şişman adam çıkıyordu. Kıpkırmızı olmuştu. Hamamın içinde dura dura, her yanı yumuşamış, etleri lıdır lıdır sallanıyordu. Ökkeş, onu görünce utandı:

"Gidip bir "kusura bakma emmi!" diyeyim mi?" diye Hasan'a sordu.

Hasan, hemen Ökkeş'in kolundan yakaladı:

"Sakın ha," dedi. "Adamı burada bile düşürürsün. Sen düşürmesen bile, adam seni görür görmez kendiliğinden düşer."

ÖKKEŞ OTOPARKTA

Ökkeş, şişman adamı izliyordu. Adam, yukarıya çıkıyordu. Yukarıya çıktı ve bir bölmenin ardında kayboldu.

Hamama girenler, çok canlı olarak giriyorlardı. Çıkarken çok yavaş yürüyorlardı. Ökkeş hiç böyle bir hamam görmemişti, ama İstanbul'da dayısı onu bir kez küvetin içine sokmuştu. Dairelerden birinin sahibi yazlığa çıkmıştı da, dayısı da o dairenin gömme banyosunun içine Ökkeş'i sokmuştu. Ökkeş çok korkmuştu:

"Aman dayı boğulurum," diye bağırmıştı.

İşte şimdi bu küveti Hasan'a anlatıyordu. Hasan da az sonra ona köylerinin yakınından geçen çayı, orada nasıl yıkandıklarını anlattı.

Ökkeş'in babası hamamdan çıktığında, ikisi de giyinmişler, onu bekliyorlardı. Bayram da bir tarçın içti. Fakat durmadılar, kirli bohçası yine Ökkeş'in elinde evin yolunu tuttular. Bayram önden yürüyor, Ökkeş'le Hasan ardından konuşarak geliyorlardı.

Avlularına geldiklerinde Hasan Ökkeş'in babasına:

"Sağ ol emmi!" dedi.

Sonra Ökkeş'e:

"Sabah hazır ol," dedi. "Birlikte gideceğiz."

Ökkeş, başını salladı. Hasan'ı çok sevmişti. Çok iyi bir çocuktü. Babası da Hasan'ı sevmişti. Odalarının kilidini açtılar. Hava serinlemişti. Hemen soyunup yataklarına girdiler.

ÖKKEŞ OTOPARKTA

Ökkeş sabahleyin erkenden uyanmıştı. Köyden alışkındı. Köyde daha horozlar öterken uyanırdı. Ama Hasan:

“Saat sekizde,” demişti. Bu saate dek daha çok zaman vardı. Babası da kalkmıştı. Bayram, kahvaltı için çay pişirdi, tahta parçalarını suya batırıp söndüreceği zaman Ökkeş:

“Amanin buba kalsın, söndürme,” dedi.

“Isınacak mısın oğlum?”

“Yok buba, su bişirecem.”

“Ne yapacaksın suyu?”

“Kirliler buba, hamamdan getirdiğimiz kirliler...”

“Aferin be Ökkeş, iyi ki getirmişim seni.”

Ökkeş, ateşin üzerine küçük kazanla su koydu. Onlar, ekmeğe yağ sürüp kahvaltılarını ederlerken su da ısınmıştı. Ökkeş, babasının eskiden kullandığı bir leğeni aldı, bir gün önce kapı önlerinde çamaşırını yıkayan kadınlardan gördüğü gibi, kapının önünde çamaşırları yıkamaya koyuldu. Çamaşır yıkamasını da ninesinden öğrenmişti. Çamaşırı çitiliyor, bir yandan da:

“Muç muç muç,” diyordu.

Babası sordu:

“O muç muç muç da ne Ökkeş?”

“Kirler çabuk çıksın diye buba. Nenem böyle yapardı da...”

Akşam, hamamdan artan sabunla çamaşırları yıkadı. Babası tulumbadan su çekti, Ökkeş çamaşırla-

ÖKKEŞ OTOPARKTA

rı suya çaktı. Bu arada babası odanın içinde bavulu bağladığı ipi, çividen çiviye germiştir. Ökkeş çamaşlırları getirdi, bu ipin üzerine astı.

“Burada kurur buba,” dedi.

Hasan uyanmıştir. Giyinmiş, Ökkeş’in yanına gelmiştir:

“Haydi bakalım Ökkeş,” dedi.

Bayram da, öğleden sonra çıktığında bir inşaatta kendisine iş bulmuştı, o da işe gidecekti. Saat yedi buçukta avludan çıktılar. Mahalleden ayrılıp caddeye çıkınca, baba oğulun yolları ayrıldı.

“Haydi bakalım Ökkeş,” dedi babası. Hasan’a da:

“Emaneti sana Ökkeş’in,” dedi. “Yabancıdır burada, onu kolla Hasan.”

“Hiç kollamam mı emmi? Sen hiç kaygılanma.”

Ökkeş’in babası, şapkasını arkaya attı, omuzlarını kaldırdı ve kaldırımında yürüyüp gitti. Ökkeş’le Hasan, sol tarafa döndüler, Yağ Camisi’ni geçtiler, ara sokaklardan et satılan yere çıktılar. Kasapları geçtikten sonra, parke taşlı bir caddeden ilerlediler. Çok yürümediler, ileride bir yerdeydi durak.

Hasan:

“Geldik,” dedi.

Ökkeş’in elinden tuttu:

“Bak,” dedi. “İşte şu camlı odanın içinde oturan Kemal Abi, iyi adamdır...”

ÖKKEŞ OTOPARKTA

Kemal Abi'nin altın dişleri ta uzaktan belli oluyordu, yanındaki adama bir şeyler anlatıyordu. Hasan:

"Sen dur burada," dedi Ökkeş'e.

Ökkeş, durağın ağzında bekledi. İçeride on tane taksi vardı. Şoförleri bir araya gelmişler, bir şeyler konuşup gülüyorlardı.

Hasan, Kemal'e:

"Abi," dedi. "Bir arkadaş daha getirdim, buradaki taksileri yıkamak için. Ben bir başıma yetişemiyorum."

Kemal, dışarıya baktı. Ökkeş'le göz göze geldiler.

"Çağır gelsin," dedi.

Hasan Ökkeş'i çağırды. Ökkeş, iri adımlarla geldi, camlı bölmeye girdi, Kemal:

"Hoş geldin küçük!" dedi.

"Hoş bulduk abi."

"Adın ne senin bakalım?"

"Ökkeş."

"Peki Ökkeş. Sen de burada Hasan gibi taksi yıka. Ama Hasan'la kavga etmek, geçimsizlik etmek yok ha..."

"Hiç eder miyim abi?"

Hasan Ökkeş'i çok seviyordu. Ökkeş de Hasan'ı. Hiç kavga ederler miydi? Sanki ikisi kardeş olsa, bu kadar birbirlerini sevmezlerdi.

Kemal:

ÖKKEŞ OTOPARKTA

"Tamam," dedi, "İşe başlayabilirsiniz. Bakın şimdi dışarı, şoförlere sorun, sanırım yıkanacak üç araba olacak."

Dışarı çıktılar. Şoförler, Hasan'ı o anda görmüşlerdi:

"Nerede kaldın be Hasan?" dediler. "Üç araba var yıkanacak."

Şoförlerden Necmi denen uzun boylusu:

"Hasan, önce benimkini yıka," dedi. "Gece köye yolcu çıktı, göturdüm araba berbat oldu."

Şoförün biri:

"Benimki daha önemli canım," dedi. "Ben az sonra sefere çıkacağım."

Hasan:

"Hiç merak etmeyin, yıkayıcı artık iki tane oldu," dedi ve Ökkeş'i gösterdi.

Şoförler bir anda Ökkeş'le ilgilendiler:

"Hoş geldin delikanlı!" dediler.

Delikanlı denmesi Ökkeş'in hoşuna gitmişti. Demek artık ekmek parasını kazanacaktı.

İki şoför, ikisi de:

"Haydi, o zaman durmayın," dediler.

Hasan:

"Haydi Ökkeş," dedi. "Ben ne yaparsam, sen de onu yaparsın. Burada bir hortum daha var."

Hasan, şoför Necmi'den kontak anahtarını istedi. Taksinin kapısını açtı, şoför yerine oturdu, arabayı çalıştırdı. Ökkeş'in gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

ÖKKEŞ OTOPARKTA

Demek Hasan arabayı çalıştırmasını biliyordu.

O da nesi, Hasan arabayı kullanmasını da biliyordu. Ökkeş'in ağzından ister istemez:

"Aboooov!" sözcüğü döküldü.

Hasan, şimdiye dek kendine bu konuda bir şey söylememiştir. Bir anda Hasan gözünde büyüdü, kocaman adam oldu. Çünkü Hasan, taksiyi geri geri götürmüş, duvarın dibine varınca frene basmış ve taksiyi durdurmuştu.

Ökkeş, donmuş kalmıştı. Hasan:

"Gelsene," dedi.

Ökkeş şaşkın:

"Aboooov, sen taksiyi yürüttün!"

"Evet."

"Ben de ileride yürütür müyüm?"

"Tabii... Hele alış işe. Şoförler taksiyi bırakırlar, yıkanacak yere çekerim."

"Ben de çekebilir miyim acaba bir gün?"

"Öğretirim sana."

"Kolay mı?"

"Bisiklet sürmeden kolay."

"Amanin, sahi mi?"

"Sahi ya. Bisiklet iki tekerlekli, bu dört tekerlekli."

Ökkeş, zaten oldu bitti arabaları severdi. Köyde, Cipçi Osman'ın cipinin yanında yöresinde dolaşır, tekerleklerine bakar, eğilir altına bakar, hele Cipçi Osman arabaya bindiğinde onun nasıl işlettiğini iz-

ÖKKEŞ OTOPARKTA

lerdi. Şimdi burada araba çalıştırmasını, yürütmesini öğrendikten sonra köye vardığında kime söylese inanmazlardı. Ama bir gün gelecek, aynı Hasan gibi arabayı yürütecekti.

Hasan, hortumu çekiyordu. Ökkeş ona yardım etti. İki tane musluk vardı. Hasan, hortumun birinin ucunu da o musluğa bağlamıştı. Bu işler bittikten sonra Hasan:

“Önce arabanın içi temizlenecek,” dedi.

Hasan paspasların nasıl çıkarılacağını öğretti. Artık Hasan ne yaparsa, Ökkeş de onu yapıyordu. İki birlikte paspasların tozlarını çırpıyorlar, arabanın direksiyonunun olduğu yeri siliyorlar, paspas altlarını küçük süpürgeyle süpürerek naylon küreğin içine alıyorlardı. Ökkeş, beğendirebilmek için, Hasan’dan daha çok özenli çalışıyordu. Sonra arabanın camlarını kapadılar. Hasan hortumla suyu arabanın üzerine tutunca, Ökkeş de aynısını yaptı.

“Nasıl Ökkeş kolay mı?”

“Kolay ya.”

Hasan elindeki süngerle arabanın çamurlarını yıkıyordu. Ökkeş de aynısını yapıyordu.

Şoför Necmi geldi:

“Ha gayret aslan,” dedi. Hasan’a sordu:

“Bu delikanlının adı ne?”

“Ökkeş.”

“Haydi Ökkeş göreyim seni, şu benim taksiyi pırıl pırıl yap!”

“Olur abi...”

Ökkeş’e delikanlı denilir de Ökkeş hiç o taksiyi pırıl pırıl yapmaz mı? Yıkadığı yeri bir kez daha yıkıyordu. Taksinin tozları, çamurları çıkarılınca, Hasan ona bir parça temizleme sıvısı verdi. Bu sıvıyı bir kovanın içinde çırparak erittiler ve süngerle taksinin her yanına sürdüler. Araba köpük içinde kalmıştı. Ökkeş arabanın camlarını, lastiklerini, jantlarını elindeki süngerle siliyor, oralarda hiçbir şey kalmasın diye çalışıyordu.

Bu iş bittikten sonra Hasan:

“Şimdi bol su Ökkeş,” dedi.

Hortumları yine tuttular. Hiçbir yerde köpük kalmayınca dek yıkadılar. Artık iş arabayı kurulamaya kalıyordu ki, en zor iş de buydu. Ama Ökkeş’e hiç zor gelmedi. Arabanın boyası gıcırdadıkça Ökkeş’in hoşuna gidiyor parlattıkça parlatıyordu. Hele arabanın nikelajlı yerlerini ayna gibi parlatmıştı. Camları, arabanın içinden de silince, işi bitmişti artık.

Hasan:

“Tamam mı?” diye sordu.

“Tamam Hasan.”

Hasan bağırdı:

“Necmi Abi, araba tamam!”

Şoför Necmi arabasının yanına geldi, sağına soluna baktı, kapısını açtı, içine baktı:

ÖKKEŞ OTOPARKTA

“Bravo be yeğenim,” dedi. “Aslansın sen Ökkeş, pırıl pırıl olmuş.”

Necmi, elini cebine attı, Ökkeş’in avcuna bir kâğıt para koydu. Ökkeş kâğıt paraya baktı:

“Amanin...”

Hayatında ilk kez para kazanıyordu. Alnının teri, emeği, işte şu, avcunda duran para... İçinden:

“Acaba bu parayla neler alınır ki?” diye düşündü.

Necmi:

“Sağ ol Ökkeş, sağ ol,” dedi, arabasını çalıştırdı ve gitti.

Ökkeş, bir elindeki kâğıt paraya bakıyor bir şoför Necmi’nin giden arabasının ardından bakıyordu.

Ona delikanlı demişlerdi. Ökkeş para kazanıyordu. Ökkeş büyümüşü.

Hasan, yıkanacak olan öteki arabayı suyun yanına getiriyordu. Ökkeş’e:

“Haydi, bunu da sen yıka,” dedi.

Ökkeş, artık öğrenmişti. Öğrendiği gibi arabayı yıkamaya koyuldu. Bu sırada durak sahibi Kemal Ökkeş’in yanına geldi:

“Nasıl delikanlı?” dedi.

Burada ona hep delikanlı diyorlardı. Ökkeş memnun:

“Yıkıyorum abi,” dedi.

“Güzel, aferin, dikkatli yıka. Bak, Necmi’nin arabası çok güzel olmuş.”

ÖKKEŞ OTOPARKTA

ÖKKEŞ OTOPARKTA

Hasan, Ökkeş arabanın içini temizlerken ona teybi de çalıştırmıştı. Teypten çok dokunaklı türkü sesleri geliyordu. Ökkeş, köyünü hatırladı, ninesini hatırladı. Ah onu şimdi ninesi görmeliydi, Ökkeş'ini çalışırken görmeliydi...

Mırıldandı:

"Nene, ben delikanlı oldum!"

Oysa Ökkeş daha ufaktı. Ama burada ona delikanlı diyorlardı.

Yıkadığı arabanın koltukları çok yumuşaktı. Onların üzerine oturuyor, arabanın camlarını siliyordu. Hasan söz vermişti kendisine. İleride kendisi de arabayı işletecek ve ileri geri alacaktı.

Ökkeş'e ara sıra yakınındaki bir kahveden çay söyletiyorlardı. Ama çay söyleyince her zaman bir tane fazla oluyordu, onu da Ökkeş için söylüyorlardı.

"Haydi Ökkeş, beş çay söyle, biri de senin..."

Ökkeş fırlıyor, gittiği yerden hemen bir dakikanın içinde geri dönüyordu. Öğle zamanı Hasan'la zeytin ekmek aldılar. Durağın arka tarafında şoförlerin paltolarını çıkardıkları bir oda vardı, orada yediler.

Hasan sordu:

"Nasıl?"

"Çok güzel Hasan. Para kazanıyorum."

"Elbette kazanacaksın."

"Babama vereceğim."

Zeytin ekmeklerini yerlerken, Hasan ona başından geçen bir olayı anlattı. Bu olay Ökkeş'i çok etkiledi.

Hasan:

"Buraya bu şehre yeni gelmiştik," dedi. "Bir gün yolda baloncu gördüm. Balonlar renk renkti; kırmızı, mavi, sarı, beyaz bir yığın balon vardı. Hiç param yoktu. Eve koştum, anama "Ana, bana para ver, balon alacağım," dedim. Annem, "Yok oğlum!" dedi.

Babam iş bulamamıştı o zaman. Ben de o kadar bir balonum olsun istiyordum ki... Bir param olsa, o balonların içinde iri, beyaz bir balon var, hemen onu alacağım, ama param yok... Ben baloncunun ardı sıra yürümeye başladım. Baloncu gider, ben giderim. Baloncu beni hep ardında gördüğü için kızılıyordu, bazen de kovuyordu. Ama ben o beyaz balonu o kadar sevdiğim için bir türlü ayrılamıyordum o balondan. Benim gözüm de hep havada, çünkü balonlar baloncunun elinde nazlı nazlı uçuşuyorlar. İşte bir yerde ne oldu, nasıl oldu, bilmiyorum, balonlardan bir kısmı, baloncunun elindeki ipten koparak uçtu... Uçtu... Orada çok yüksek bir ağaç var, gitti, o ağacın en ucundaki dala takıldı.

Baloncu beni gördü. Ne zamandır ardında geziyordum. Biliyordu bir balonum olsun istediğimi. Beni eliyle çağırırdı yanına. "Gel bakalım," dedi. "Şu ağacın tepesine takılmış olan balonları aşağı indirirsen sana o balonlardan bir tane veririm."

ÖKKEŞ OTOPARKTA

Çok sevindim. Hemen lastik ayakkabılarımı çıkardım, ağaca tırmanmaya başladım. Ağaç büyük, ağaç yüksek... Ama olsun... Ben nasıl çıkıyorum ağaca, sanki ağaç değil düz yol... Tırmandım... Balon kümesi de öyle ucunda ki ağacın, dallar incecik. Korkuyorum, ayaklarım titriyor, ama bir balon alacağımı düşündükçe, ayaklarıma güç geliyor, titremem geçiyordu. Kümenin içinde beyaz, iri bir balon vardı. Baloncudan onu isteyecektim. Ama bir ipin ucundan yakalayabilsem. Kolay mı? O kadar zor ki ipin ucunu yakalamak. Dal incecik, az daha bassam dal kopacak ve ben yere düşeceğim...

Ökkeş, nefesi kesilmiş öyküyü dinliyordu.

"Sonra?" diye sordu.

"Sonra, az daha, az daha yaklaştım ipin ucuna... Çekmeye başladım.

Aşağıdan baloncu, "Haydi az kaldı, gayret küçük!" diyordu. Balonu ipinden yakaladım, kümeyi çekmeye başladım. Ama en uçtaki benim beyaz balon aksilik ediyor, bir türlü gelmiyordu. Çektim, çektim, sonunda beyaz balon orada kaldı. "Varsın olsun, beyazı olmazsa, baloncu emmiden şu mavisini isterim," diyordum. Balonları patlatmadan aşağı indirdim, ama inmek çıkmaktan da zor oldu. Çünkü balonları patlatmamak istiyordum. Balonları baloncuya uzattım. Bekliyorum, baloncu bana balonumu versin. Ama o da nesi, baloncu balon kümesini aldı gidiyor. Koştum.

ÖKKEŞ OTOPARKTA

Baloncu geriye döndü, parmağıyla ağacın tepesindeki balonu göstererek, "Nah senin balon orada," dedi. "Al senin olsun..."

Oracıkta dondum kaldım. Bir uzaklaşmakta olan baloncuya baktım, bir ağacın tepesindeki balona... O balon benimdi. Mutluyum. Balonum vardı. Ama balonumu elimle tutamıyor, oynayamıyordum. Ağacın dibine geldim, bakmaya başladım. Benim balonum, beyaz balonum, orada, yukarıda, dalların ucunda... Bir zaman izledim balonumu oradan. Sonra koşa koşa eve gittim, anama, "Ana, benim balonum var," dedim. "Hani nerede?" diye sordu. "Ağacın tepesinde," dedim.

Anam güldü. Ben koştum, yine balonumun olduğu ağacın dibine geldim. O gün akşama dek ağacın dibinden ayrılmadım. Durup durup balonuma bakıyordum.

Bir gün sonra yine gittim oraya, yine balonumu izledim. Ama ikinci günü gittiğimde balonum sönmüştü. Biliyor musun, o zaman oturdum orada, balonum patlamış diye hüngür hüngür ağladım."

Ökkeş içini çekti.

Hasan devam etti:

"Ama para kazanmaya başladıktan sonra, gittim bir dolu balon aldım, bizim sokağın çocuklarına dağıttım."

Ökkeş:

"Çok mu yüksekti ağaç?" diye sordu.

ÖKKEŞ OTOPARKTA

“Çok yüksekti ya...”

Dışarıda bir araba düdüğü sesi duyuldu. Hasan:

“Bu İhsan Abi’nin arabası,” dedi.

“Düdüklerinden tanıyorsun?”

“Sen de tanırırsın ileride Ökkeş...”

“Bana da araba sürmesini öğretecek misin?”

“Elbette...”

Zeytin ekmeğin üstüne çeşmeye ağızlarını dayadılar, kana kana su içtiler.

Ökkeş o günü akşama dek altı araba yıkadı. Akşam eve babasından önce geldi. Hasan göstermiş, o da bir kâse yoğurt almıştı. Hasan ne almışsa, Ökkeş de onu almıştı. Babası geldiğinde, sofraya hazır.

Bayram:

“Aboooov, bak Ökkeşime,” dedi.

Ökkeş, kazandığı paraları babasına uzattı. Babası içinden bir kısmını Ökkeş’e harçlık verdi.

“Nasıl işin Ökkeş?”

“Çok iyi buba... Beni de çok seviyorlar.”

“Aman dikkatli ol, işini iyi gör.”

Biraz da bubası kendi işinden anlattı. O da gelirken portakal alıp gelmişti. Yemekten sonra portakallarını yediler.

Ökkeş:

“Ben burayı çok sevdim buba,” dedi.

Babası:

“Memnun oldum Ökkeş. Köyü ararsın diye korkuyordum.”

ÖKKEŞ OTOPARKTA

“Amanin hiç arar mıyım buba? Köyde bir evin içinde akşama dek dur... Ama ah nenem de burada olsaydı? Buba, buraya göçsek?”

“Anlamadım.”

“Buraya göçsek buba. Nenemi de getirsek. Neyimiz var ki köyde?”

“Öyle deme Ökkeş, ileride köyü ararsın.”

“Aramam buba. Burası çok güzel. Hem insan para da kazanıyor. Köyde akşama dek kim benim avcuma beş kuruş veriyordu?”

“Orası öyle ama Ökkeş, köyden kopmak zor biraz.”

“Köyde neyimiz var ki buba, bir dam, bir de avlu değil mi?”

“Karabaş var, keçimiz var.”

“Karabaşı da, keçiyi de getiririz buraya.”

“Burada nerede bakacaksın a oğul onlara?”

“Buba, keçi bize ne veriyor, süt yoğurt değil mi, burada süt de var, yoğurt da var, satarız keçimizi köylülere. İşte yalnız beni düşündüren Karabaş. Ama bu avlunun öyle bir köpeğe ihtiyacı var, tüm odaları hırsızdan korur.”

Bayram, içini çekti:

“Neyse Ökkeş,” dedi. “Bunları sonra konuşuruz yavrum, şimdi yatalım.”

“Peki buba.”

Yağmur başlamıştı. Çinko dam tıtır tıtır ötüyordu. Ökkeş yatağına uzandı, yorganı başına çekti.

ÖKKEŞ OTOPARKTA

Bugünkü yaptığı işleri Kemal Abisini, şoförleri düşünüyordu. Sonra Hasan geldi aklına. Hasan çok iyi bir çocuktur. Hasan'ın balonunu hatırladı. Bir gün kendisi de bir yığın balon alacaktı, balonu olmayan çocuklara bedava dağıtacaktır.

*

Kış günleri bazen yağmurlu, bazen açık geçip gidiyordu. Yağmurlu günlerde Ökkeş başına bir naylon torba geçiriyor, durağa öyle gidiyordu. Duraktakilerin tümü de Ökkeş'i seviyorlardı. Ökkeş onlara köylerini, ninesini anlatıyordu. Bazı günler şoförler kebab yerlerken bir porsiyon da Ökkeş için söylüyorlardı. Ökkeş kebabı çok seviyordu. Hasan'la ikisi kardeş gibi geçiniyorlardı. Kendisine kebab söylendiği zaman, Ökkeş, kebabı ikiye ayırıyor, kebabın yarısını pide ekmeğın içine koyuyor, Hasan'a veriyordu. Hasan da aynını yapıyordu. Çoğu şoför, Hasan'la Ökkeş'i kardeş biliyorlardı. Soğuk günlerde Kemal Abi, onları cam bölmenin içine alıyordu. Orada çay içiyorlar, radyo dinliyorlardı.

Ökkeş'in babası bir gün durağa uğramış, Kemal Abi'yle görüşmüştü. Kemal ona, Ökkeş'ten çok memnun olduklarını, Ökkeş'in çok çalışkan bir çocuk olduğunu söylemişti.

Ökkeş, gerçekten çok çalışkan bir çocuktur. Araba yıkamadığı zamanlar Hasan'la birlikte, oraları,

ÖKKEŞ OTOPARKTA

taşları, betonları yıkıyorlar, süpürüyorlardı. Durak her zaman pırıl pırıldı.

Ve Ökkeş daha sonra araba çalıştırmasını öğrendi. Hasan öğretti ona. Şoför Hilmi'den izin aldılar. Ökkeş'le Hasan arabanın içine girdiler. Oradaki şoförler de Ökkeş'in arabayı ileri geri almasını öğrenmesini istiyorlardı. Çünkü, tam oturup yorgunluk çayı içecekleri zaman Ökkeş geliyor:

"Abi, şu arabayı az geri alsana," diyordu.

Ama Ökkeş öğrenirse, anahtarı kendine verirler, o da arabayı ileri ya da geri alırdı.

Hasan:

"Bak Ökkeş," dedi. "Bu kontak anahtarı. Şimdi bunu şuraya sokup kıvırdık mı, araba çalışır."

Hasan kontak anahtarını yerine soktu ve araba çalıştı.

"Haydi şimdi sen dene."

Ökkeş'in parmakları titriyordu. Anahtarı yuvasına soktu ve kıvırdı. Araba çalıştı, Ökkeş bağırdı:

"Amanin çalıştı."

"Çok kolay."

"Kolaymış."

"Şimdi hareket ettirmek için de, şuraya basacaksın, vitesi şuraya götüreceksin."

"Şu tokmağı?"

"Evet o tokmağı. O tokmağın adı vitestir."

Ökkeş, ayağını Hasan'ın gösterdiği yere bastı. Sonra vitesi ileri doğru götürdü. Hasan:

ÖKKEŞ OTOPARKTA

"Sakın ha ayağını oradan birden çekme, yavaş yavaş çek."

Ökkeş denileni yaptı. Hayret, araba gidiyordu.

Ökkeş:

"Amanin ayaklandı gidiyor," dedi.

"Yürü... Şuna bas... Ama çok basma..."

"Basmam."

Durağın yanındaki arsada Ökkeş bir saatin içinde arabayı kaldırmasını ve durdurmasını öğrendi.

"Bubam görse, nenem görse, köylüler görse," diye diye, arabayı bir ileri, bir geri sürüyordu.

Frene de öyle okkalı basıyordu ki, az daha Hasan'ın başı camdan dışarı çıkacaktı. Hasan:

"Frene akrep ezer gibi basıyorsun, yavaş bas."

"Sivrisinek ezer gibi basayım..."

"Öyle ya..."

Ökkeş çok mutluydu. Arabayı arsadan durağa o getirdi, o yerine koydu.

Kemal Abi:

"Ha aferin Ökkeş," dedi. "Yalnız biliyorsun ehli-yetsiz araba kullanmak yasaktır. Ancak on sekiz yaşından sonra ehliyet alabilirsin."

Ökkeş çok sevinçliydi. O akşam avluya gidince Ökkeş'in araba kullandığını avluda duymayan kalmamıştı. Ökkeş, babasını sokakta bekledi. Daha babası karşıdan gözükünce, koştu, boynuna dolandı:

"Buba, ben araba kullanıyorum," dedi.

"Aferin Ökkeş!"

ÖKKEŞ OTOPARKTA

“Böyle tokmak var buba, tokmak ileri araba ileri, tokmak geri, araba geri... Bir de gazı var, bastın mı, VIIIIZ...”

Ökkeş’i avluda herkes seviyordu. Ökkeş çamaşır, bulaşık yıkarken hepsi onun başına yığılıyor, onunla konuşuyorlardı. Yemek işini babası üzerine almıştı. Bulaşık da Ökkeş’indi. Bazen de çamaşır yıkıyordu... Babası çok yorgun geliyordu. Beton döküyorlardı. Beton işi çok ağır bir işti. Babası sırtında kova, akşama dek inşaatta beton taşıyordu. Bu bakımdan Ökkeş, çamaşırı da, bulaşığı da, yemeği de kendi üzerine almak istiyordu, ama babası bırakmıyordu.

Geldi geleli, ninesine hiç mektup yazmamışlardı. O günü babası bir kâğıt aldı, cebinden de kalemini çıkararak Ökkeş’e uzattı:

“Yaz bakalım Ökkeş ninene mektup...”

“Yazayım buba. Başına diyeyim mi, sevgili nenem, diye?”

“De tabii...”

Ökkeş yazdı:

“Sevgili nenem, nasılsın nenem? İyi misin nenem? Sen de bizi soracak olursan, çok iyiyiz nenem... Ökkeş’i sorma, Ökkeş araba sürüyor. Tokmak ileri, araba ileri, Tokmak geri, araba geri... Beni burada herkesler seviyor. Kebap da yiyorum. Günde belki beş tane çay içiyorum. Merak ediyor-

ÖKKEŞ OTOPARKTA

sun değil mi nenem, ben durağın birinde araba yıkıyorum. Şimdi durak ne, diyeceksin? Durak, durak nene. Burada dolu taksi var, telefon ediyorlar, taksiler gidiyor müşteriyi alıp istediği yere bırakıyorlar. Soracak olursan, durakta bir Kemal Abi var, sahibi, beni çok seviyor. Bir de Hasan var ki sorma nene. Bizim karşı komşumuz. Durakta birlikte çalışıyoruz. Hasan bana kardeş, ben ona kardeş. Sabahları ikimiz birlikte işe gidiyoruz, ikimiz birlikte geliyoruz. Bubam apurtuman yapıyor, beton döküyor. O da çok iyi, yanımda oturuyor, şimdi soğan soyuyor, az sonra soğanlı pilav yapacağız. Nenem nenem, seni çok özledik nenem... Babam da ben de ellerinden öperiz nenem. Karabaş ne yapıyor? Köylülere söyle, Ökkeş taksi sürüyormuş, de. Hem de delikanlı olmuş, de. Çünkü burada bana, "Delikanlı gel, delikanlı git," diyorlar. Ellerinden öperim biricik nenem.

Ökkeş mektubu bitirmişti. Okudu babasına:

"Daha bi şey yazayım mı?" dedi.

"Çok güzel olmuş, eline sağlık! Şimdi şu zarfın üzerini yaz."

Ökkeş zarfın üzerini yazarken ağlamaya başladı.

Babası:

"Niye ağlıyorsun oğlum?" dedi.

"Bu zarfı şimdi nenem elleyecek."

"Özledin mi neneni Ökkeş?"

"Özledim ya buba."

ÖKKEŞ OTOPARKTA

ÖKKEŞ OTOPARKTA

“Eee biz geleli az da olmadı, tastamam dört ay.”

Dört ayda Ökkeş şehrin her tarafını öğrenmişti. Ama hiç boş günü yoktu ki. Pazar günleri bile durağa gidiyor, taksileri yıkıyordu. Kemal Abi olmadığı zamanlar Hasan’la birlikte o cam bölmeli yerde oturuyorlar, telefon zili çalınca, bazen Ökkeş, bazen de Hasan cevap veriyordu. İstenen adresi alıyorlar, sonra sırada hangi araba varsa, oraya gönderiyorlardı. Öğle yemeklerini ikisi de durakta yiyorlardı. Bazen zeytin ekmek, bazen de ciğer kebabı... Ökkeş ciğer kebabını da çok seviyordu. Şişin üzerine kuşbaşı ciğerleri diziyorlar, sonra ateşte pişiriyorlardı. Ondan sonra bu pişmiş ciğerleri kimyonlu tuzla banarak yemek çok hoş oluyordu.

Her gün yağmur yağıyordu. Bazen Ökkeş yağmurda ıslanmasın diye eve giderken, o yöne gidecek boş durak taksilerinden birine biniyor, öyle gidiyordu. Bazen aldığı yarım kilo kestaneyi eve varınca kaynatıyor, babası ve Hasan’la birlikte yiyorlardı. Hasan da çoğu geceler uyuyuncaya dek onlarda oturuyor, yatacak zaman evlerine gidiyordu.

Hasan söz vermişti. Bir gün mutlaka bir bisiklet kiralayacaklar, baraja gideceklerdi. Yanlarına sucuk ekmek alacaklar, orada pişireceklerdi, ama günleri hep yağışlı geçiyordu. Yağışlı olmadığı pazarlar da arabalar bir gün önceden çok kirli oluyor, onları yıkamak zorunda kalıyorlardı.

ÖKKEŞ OTOPARKTA

Bir gün postacı durağa uğradığında, Ökkeş'in adını seslendi:

"Bay Ökkeş!"

Bir zarf uzatıyordu. Ökkeş'e yaşamında ilk kez mektup geliyordu. Ninesine yazdıkları mektupta durağın adresini verdiklerini unutmuştu. Ökkeş koştu, mektubu aldı.

Hasan:

"Nenenden mi?" diye sordu.

Ökkeş'in elleri titriyor, açamıyordu.

"Aç Ökkeş aç!"

Şoförler de ilgilenmişlerdi. Ökkeş mektubun zarfını yırttı. Okumaya başladı.

"Sevgili Bayram ve Ökkeş'e,

Bu mektubu komşunuz Mustafa yazıyor. Ananız çok hasta. Kendisi yazmamamı söyledi, ama tuttum ben yazdım. Çünkü dediğim gibi çok hasta. Mutlaka ya Ökkeş gelsin, ya da sen gel Bayram. Çok çok selam ederiz."

Mektup bu kadar kısaydı. Ökkeş'in gözleri sulandı. İki gözünden yaşlar, yanağına boşandı. Şoförler, durak sahibi Kemal, Ökkeş'in başına biriktiler.

Şoför Necmi:

"Ağlama be Ökkeş," dedi. "Ninen hasta olduysa ölmedi ya..."

"Beni o büyüttü Necmi Abi."

ÖKKEŞ OTOPARKTA

“Kolay... Ya baban gider köye ya da sen, alır gelirsiniz buraya. Burada doktor var, ilaç var, baktırır-sınız.”

Ökkeş hıçkırma hıçkırma ağlıyordu. Başka bir şoför: “Hadi,” dedi. “Git bubanı bul söyle!”

Ökkeş’in yanına Hasan’ı da kattılar. Ama Ökkeş, babasının nerede çalıştığını, hangi apartmana tuğla çektğini bilmiyordu ki... Tren istasyonunun orada bir yerler olduğunu söylemişti, ama hiç aklında kalmamıştı...

Anayola çıktılar, otobüse bindiler. Ökkeş, otobüste bile ağlıyordu.

“Nenem nenem,” diyordu.

İstasyona varmadan indiler. Orada yapılmakta olan bir yığın apartman vardı. Birkaç apartmana baktılar. Babası yoktu.

Ökkeş’in nasıl da aklına gelmemişti, babasının çalıştığı apartmanın yanında bir pastane vardı. Pastaneyi buldular, ama yanındaki apartman kim bilir yapılalı kaç yıl olmuştu.

Hasan’la Ökkeş çok aradılar, ama Bayram’ı bulamadılar. Eve geldiler. Babasını evden başka yerde bulmanın olanağı yoktu. Çok erken gelmişlerdi eve. Başka zaman olsa Ökkeş, hemen iki taşın arasında ateşi yakar, üzerine tencereyi koyardı. Ama bugün canı hiçbir şey yemek istemiyordu. Nineciği hiç aklından gitmiyordu. Hasan onu evlerine götürdü. Hasan’ın annesi onlara çay kaydattı. Başka zaman ol-

ÖKKEŞ OTOPARKTA

sa Ökkeş üç dört bardak içerdi, ama şimdi bir bardağı zor içti.

Hava kararmak üzereyken babası geldi. Ökkeş'i Hasanların kapısının önünde ağlıyor görünce, birden:

"N'oldü Ökkeş?" dedi.

Ökkeş:

"Nenem buba," dedi.

Mektubu elinde tutuyordu. Bayram'ın birden yüreği burkudur gibi oldu. Yoksa yaşlı anacığı ölmüş müydü? Şayet öyle bir şey olsa, köyden yazmazlar mıydı?"

"N'olmuş nenene?"

Ökkeş, mektubu okudu. Bayram çok üzüldü. Ağlamadı ama kırışık yüzü, daha çok kırıştı, bir noktaya baktı kaldı.

"Kadıncağız yapayalnız kalınca..." dedi.

Ökkeş:

"Buba, sen get nenemi al gel buraya," dedi.

Babası, heyecanla:

"Tabii, neden olmasın? Hem de bu akşam," dedi.

"Bu akşam ya..."

"Burada onu doktora baktırırız, ilaçlar alırız. İyi ama sen burada bir başına?"

Hasan'ın annesi:

"Biz yok muyuz?" dedi.

Hasan:

ÖKKEŞ OTOPARKTA

"Ben yok muyum?" dedi. "Her gün Ökkeş'le birlikte yatarım."

Hasan'ın annesi:

"Siz Ökkeş'i hiç merak etmeyin," dedi.

Ökkeş de:

"Bana delikanlı diyorlar buba," dedi. "Hemen git nenemi al gel."

Ökkeş'in babası, kısa bir hazırlık yaptı. Köye götüreceği şeyleri bir bohçaya çıkınladı.

Hasan:

"Biz de bubamla garaja dek gidelim," dedi.

"Buba gelelim mi?"

"Siz bilirsiniz."

"Gelelim buba gelelim."

Çıkını Ökkeş eline aldı. Yola çıktılar. Ne Ökkeş, ne Hasan, ne de babası, hiç konuşmuyorlardı. Hasan biliyordu, Ökkeş de babası da üzgündüler. Hele, Ökkeş'i ninesinin büyüttüğünü düşündükçe, "Benim için anam ne ise, Ökkeş için de ninesi o," diyordu.

Ökkeş'in gözünün önüne hep ninesi geliyordu. Şimdi, ocağın yanına yatağa uzanmış durmadan:

"Ökkeşim, Bayramım!" diye sayıklıyordu.

Gerçi komşular onu yalnız bırakmazlar, isteklerini yerine getirirler, çorba pişirirlerdi, ama o hiç dilinden Ökkeş'i Bayram'ı düşürmezdi ki...

Ökkeş:

ÖKKEŞ OTOPARKTA

"Buba," dedi. "Mutlaka al gel, olur mu? İyi olmuşsa bile al gel."

"Getiririm oğlum."

Garaja vardılar. Babası kendi illerine gidecek otobüsü sordu. Yarım saat sonra otobüs vardı. Biletini aldı.

"Şimdi yarın köye varırım. Bir gece yatarım, öbür gün gece yarısı buradayız Ökkeş. Otobüs buraya geldiğimiz gibi geç kalırsa, sabahleyin buradayız."

Ökkeş seviniverdi:

"Nenemi iki gün sonra göreceğim he, abooov!"

Hasan'a ninesini anlattı. Gerçi ninesini Hasan'a çok kez anlatmıştı, ama hiç bu akşamki gibi iştahlı ve heyecanlı anlatmamıştı. Ninesi, dünyanın en güzel, en yumuşak yürekli, en yardımsever ninesiydi. Hele bir gelsin, onlara bir karakuş tatlısı yapsın, oh muska muska şekerli cevizli tatlı...

Bayram:

"Ha," dedi. "Al bakalım evin anahtarını. Şimdi o evin bekçisi sensin Ökkeş. Haa sen de Hasan."

Az sonra otobüs, hareket edeceği yere geldi. Yolcular binmeye başlayınca, Bayram da binmek için hazırlandı. Ökkeş'e sarıldı, öptü. Sonra Hasan'a sarıldı öptü:

"İkiniz sanki bir kardeşsiniz Hasan," dedi.

"Kardeşiz Bayram Emmi."

"O zaman kollayın birbirinizi."

ÖKKEŞ OTOPARKTA

Ökkeş'in babası otobüse bindi, ama gözleri yaşlıydı. Pencerenin önüne geldiğinde, dışarının ışığından gözlerinin yaşlı olduğu daha belli oluyordu.

Şoför, yerine bindi. Otobüsün keskin kornası ötü. Tekerlekler döndü. Ökkeş'in babası el salladı. Hasan'la Ökkeş de ellerini salladılar. Otobüs büyük bir hızla garajın kapısından çıktı, sola döndü ve uzaklaştı. Ökkeş otobüsün ardından bakakalmıştı.

Hasan:

"Haydi," dedi, "gidelim artık."

Ökkeş içini çekti:

"Gidelim..."

Az önce babasının otobüsünün gittiği yerden, şimdi onlar yaya olarak gidiyorlardı. Ökkeş çok üzgündü, ama bir yandan da seviniyordu. Ninesini burada doktora göstereceklerdi, ninesi iyi olacaktı ve hep onlarla birlikte kalacaktı...

Hele bir iyi olsun, onlara karakuş tatlısı bile yapacaktı...

Hasan'la Ökkeş el ele tutuşarak avlularının olduğu mahalleye gitmek için bol ışıklı caddede yürümeye başladılar.

Hafif bir yağmur çiseliyordu...

KİTABIN ADI: ÖKKEŞ OTOPARKTA

Adı:

Soyadı:

Nu.:

Okumaya Başlama Tarihi:

Okumanın Bitiş Tarihi:

1. Ökkeş'in babası ve köyün diğer erkekleri kış gelince ne yapıyor?

.....

.....

.....

.....

.....

2. Babası, Ökkeş'i kente götürüyor mu?

.....

.....

3. Ökkeş ile babası lokantada ne yiyor?

.....

.....

4. Köprü'nün başında Ökkeş ile babası ne içiyor?

.....

.....

5. Ökkeş bisiklete tek başına binince ne oluyor?

.....
.....
.....
.....

6. Kentte Ökkeş'in en iyi arkadaşı kim oluyor?

.....
.....

7. Ökkeş hangi yemeği pişiriyor?

.....
.....

8. Babası ile Ökkeş'in alışveriş ettikleri bakkal amcanın adı nedir?

.....
.....

9. Ökkeş hamamda düşürdüğü sabun yerine neyi tutuyor?

.....
.....

10. Ökkeş şehirde ilk kez hangi işten para kazanıyor?

.....
.....

